

William Voltz

V ARZENÁLU GIGANTŮ

Přeložil Jan Rada

Na Zemi se psal březen roku 2436. O Pěným Rhodanovi a dalších čelných osobnostech Solárního impéria už týdny nebylo nic známo, a to v době, kdy osud lidstva visel na vlásku. Do Sluneční soustavy vtrhl OLD MAN, obrovský robot ovládaný Strážci Času. Obranná zařízení Pozemšťanu a jejích loďstvo se zdály proti této síle slabé a nemohoucí.

Solární maršál Bull, odpovědnýma obranu, dostal za této situace naléhavou zprávu od Rhodanovy manželky Mory a reagoval okamžitě. Rozletěl se k Last Hope, planetě poslední naděje.

Když se vrátil na palubě jednoho z rychlých křižníků do Sluneční soustavy, byl právě čas s pomocí FpF zařízení zachránit Redhorsovp komando „Nanebevstoupení“, pronikající „Mořem snů“, a způsobit těžkou porážku Strážcům času.

Tro Khon, jediný Strážce času, který unikl peklu, které rozpoutal COLOMBO, se rozhodl uprchnout ze Sluneční soustavy. Tro Khonova živoucí loď odstartovala a WYOMING ji pronásledoval.

Kapitánem kosmické lodi byl plukovník Don Redhorse a bylo na něm, aby se svým

komandem podstoupil dobrodružný zápas v arzenálu obrů...

1.

Existuje bezpečná metoda vyhodnocení nebezpečnosti zajatců: posouzení konstrukce vězení. Z tohoto hlediska byl Strážce času Aser Kin tím nejnebezpečnějším zajatcem, kterého kdy lidstvo mělo.

Aser Kin byl vězněn ve speciální cele solární výzvědné služby na Měsíci. Pravoúhlá místnost měla tři metry silné zdi z

terkonitové oceli, byla osm metrů dlouhá, čtyři metry široká a pět metrů vysoká. Teprve když byl dopraven do této cely, byla mu sundána těžká pouta ze stejného materiálu. Aby předešli každému riziku, odebrali mu odborníci z rozvědky i jeho bojový oblek a celu. navíc zajistili neprostupným polem, což vylučovalo zajatcův únik za pomoci přeměny buněčné struktury jeho těla. Navíc byl osmačtyřicet metrů těžký zajatec neustále pozorován skrytými kamerami zabudovanými do zdí.

„Zdá se, že je Úplně apatickej," řekl solární maršál Reginald Bull Allanovi D. Mercantovi, který spolu s ním a skupinou vyšších důstojníků zajatce pozoroval, a odtrhl pohled od obrazovky. „Má ještě vůbec smysl pokoušet se navázat s ním kontakt? Myslím, že svou mírumilovnost jsme už dali najevo dost jasně a že už taky musel pochopit, že my nejsme narušitelé času."

„Právě jsme o tom mluvili s majorem Santanjonem," poznamenal Mercant.

Všichni se obrátili ke galaklopsychologovi, který byl považován za nejlepšího znalce mentality různých galaktických ras. Santanjon byl vysoký blondák, který stále působil dojmem vnitřního neklidu. Byl to on, kdo připravoval inženýra Anratha k úloze Perryho Rhodana. Když na Zemi došlo kprotivíádním demonstracím, Santanjon se pokusil sjednotit loajální skupiny, které všude vznikaly, a organizovat jejich jednotnou akci. Právě díky těmto organizacím se podařilo zabránit větším nepokojům a vzápětí po smrti Gwydlina Gricherta rychle obnovit pořádek. Sanlanjonova neotřesitelná víra v mentální stabilitu většiny lidí se během těchto politických zmatků ukázala být zcela oprávněnou.

Nyní byl major opět povolán na Měsíc a měl se zúčastnit případných rozhovorů se Strážcem času.

„Musíme se pokusit vcítit do situace této bytosti," prohlásil major. „Zničili jsme několik Dolanů a v nich zemřeli i jejich

posádky. S Aser Kinem jsme zacházeli jako s úhlavním nepřítelem. Opravňuje ho to k tomu, že našim slovům nevěří. Mimo to nesmíme zapomínat, že slepé věří svým pánům, které neznáme. On je fanatik. Abychom tohoto moderního křížáka přesvědčili, musíme ho především přimět k tomu, aby s námi mluvil."

„Ano, musíme toho zarputilce přimět k řeči. Porážka přiměje Strážce času k nové akci. Nebude trvat dlouho a určitě se tu objeví s většíma silama. Dr. Waringer se už postaral, aby jeho vynález, přístroj FpF byl zabudován do transformačních děl válečného křížníku WYOMING. WYOMING patří do typové řady 2436 DITA solární třídy a je lépe vybaven než lehký křížník COLOMBO, na němž byl přístroj dosud."

Santanjon si vzpomněl, že kapitánem WYOMINGU je plukovník Don Redhorse a že Heiko Anrath je také na palubě této nejnovější lodi. Potom se opět podíval na obrazovku. Zdálo se, že Aser Kinovy rudě žhnoucí oči pozorují shromážděné.

„Rozhodně jsem proti použití násilí, aspoň prozatím," řekl major. „Bylo by to v příkrém rozporu s naším ujišťováním o naší nevině. My chceme, aby se konečně zamyslel nad informacemi, které mu předkládáme."

„To laky může být už pozdě," upozornil generál Otirian. „Co nám to bude platné, když nám tou dobou flotila Dolanů zpusťe celé Solární impérium?"

„Násilí je otázka okamžiku," namítl major. „Kdo se pokouší dosáhnout svého cíle bez násilí, podstupuje větší riziko, ale dosáhne-li svého, je jeho úspěch trvalejší."

„Jste přesvědčený pacifista, nebo máte strach?" vykřikl posměšně jeden z důstojníků.

„Nebudeme se o tom teď přít," rychle zasáhl maršál Bull. „Aser Kin to není náš jedinej problém. Jeden Dolan se stačil stáhnout zpátky do OLD MANA poblíž Neptunu. Krouží v těsné blízkosti Tritonu. Usuzuju z toho, že Strážce času něco

Šije. Je dost inteligentní na to, aby věděl, že sám nemá žádnou šanci. Předpokládám teda, že nasadí OLD MÁNOVO loďstvo." Santanjon věděl, že proti patnácti tisícům válečných ultralodí obrovského robota stojí padesát tisíc různých kosmických lodí solárního loďstva posílených o šedesát tisíc stíhaček moskyto a stejný počet létajících pevností vyzbrojených transformačními děly.

Výsledek střetnutí tak obrovských sil nikdo nemohl předvídat. Pravděpodobně z bitvy vyjdou jen poražení, uvažoval pochmurně psycholog. Ztráty Pozemšťanů budou stejně těžké jako ztráty jejich protivníka, i kdyby byl poražen, protože on nasazuje pouze bezduché stroje. Bohužel je však ještě stále dost důstojníků, kteří lidské ztráty berou se stejnou samozřejmostí jako ztrátu bojové techniky. Santanjon připouštěl, že vojáci jsou mnohdy nuceni k takovému způsobu uvažování. Pro něj z toho vyplývalo jen to, že je jim třeba stále připomínat, že jsou povoláni k tomu, aby lidské životy chránili a ne je obětovali.

„Navrhuji, aby major Santanjon zůstal na stanici Luna I," vyrušil ho z úvah Mercantův hlas. „Mě! by se zabývat Aser Kinem, zatímco WYOMING zamíří k Neptunu." ,

Santanjon přikývl Musel tu zůstat, měl navázat spojení se zajatcem. Byl přesvědčený, že Mercant sám tu zůstane také a mohl si tudíž být jistý podporou šéfa výzvědné služby. Jako všichni nositelé buněčného aktivátoru měl i Mercant nadhled a moudrost vysokého věku. V situacích, kdy všichni ztráceli nervy, Mercant zůstával klidný a věcný.

Maršál Bull a Waringer se měli naopak přesunout na palubu WYOMINGU, aby mohli sledovat události v blízkosti OLD MANOVĚ. Bull také udržoval nepřetržité spojení s Julianem Tifflorem, který převzal velení nad pozemským loďstvem.

Santanjon se opět podíval na obrazovku. Čtyři metry vysoký Strážce času stále seděl nehybně. Tlampač v jeho cele stále opakoval prohlášení Pozemšťanů a major se obával, že Strážce

času to může považovat za vymývání mozku. Nejraději by nějak pronikl do zajatcovy cely, ale věděl, že by mu v tom důstojníci zabránili. Nepřipustili by, aby galaktopsycholog spáchal tímto způsobem sebevraždu.

2.

Pohybem tak rychlým, že ho lidské oko nestačilo zaznamenat, nechal Spinoza zmizet eso ve svém rukávu a na hromádku karet položil pikovou osmu. Nadporučík Zachery Parral, který seděl u stolu proti němu, si zamyšleně poškrábal své zmrzačené levé ucho.

„Když mě svědčí ucho, znamená to peníze," konstatoval spokojeně. „Zvyšuji na třicet solarů."

Spinoza natáhl ruku, jakoby si chtěl vzít kartu z balíku a přitom nechal vklouznout do dlaně ukryté eso. Ani tentokrát neměl nadporučík šanci to zpozorovat.

„Vaše ucho vás klame, nadporučíku Tik Taku. Budete tratit. Zvyšuji také," prohlásil Spinoza a posunul třicet solarů doprostřed stolu.

Zachery se zašklebil a vyložil čtyři krále. „Tak co ty na to? Nepopírám, že jsi perfektní robot s mimořádnými schopnostmi, ale na mě v kartách nemáš," vychloubal se.

Spinoza se opřel o lenoch křesla a zádušně si prohlížel svůj list. Vypadal jako dobře vychovaný mladík, ale jeho oči byly bez života a víčka se nehýbala.

Robot hodil na stůl první kartu.

„Spodek! Máš čtyři kluky!" vykřikl nadporučík a natáhl ruku k penězům. Myli! se. Robot rychle doložil dámu, krále a eso. Nadporučíkova ruka ucukla, 'jako kdyby dostal elektrickou ránu.

„Jsem výborný hráč," nestoudně se vytahoval robot a shrábl peníze. „Nemáte-li nic proti tomu, pane, věnuji ty peníze na fond raněných kosmonautů. Robot z peněz nic nemá."

Zachery pozoroval, jak bankovky mizí v robotově kapse, když zabzučel interkom

a ozval se hlas plukovníka Redhorse: „Všichni důstojníci na můstek! Blížíme se k prostoru nasazení!"

Spinoza okamžitě vyskočil, ale nadporučík ho zpražil: „Redhorse mluvil o důstojnících, ty mezi ně nepatříš."

„Jsem hodnotnější než jakýkoliv důstojník," mínil robot. „Prokázal jsem své kvality v nesčíslných testech."

„A přesto Whisíler Company nedala tvůj model do sériové výroby," prohodil pohrdavé Zachery. „Třeba selžeš v rozhodujícím okamžiku. Plukovník nemá čas se tebou zabývat a tak mi tě pověsil na krk. Musím o tobě pořád psát zprávy."

„Možná, že mi trvá trochu déle než se rozhodnu, jak mám nějaký problém řešit," připustil Spinoza. „To však neznamená, že máte právo mě nepustit na můstek. V posledním hlášení jste mě nevylicil právě nejlépe. Napsal jste, že jsem šel, pěšcem o tři pole najednou..."

„A nebyla to snad pravda?" skočil mu do řeči nadporučík. „Partii jsem měl už skoro vyhranou, když jsi zase upadl do té své meditace."

„Nikdy nevím, kdy mě to chytne," ohradil se Spinoza dotčeně.

„Jsem oběť své pozitroniky a nemohu za to, že inženýři udělali nějakou chybu. Když ty své zprávy píšete, neměl byste zapomínat, že za povýšení na nadporučíka vděčíte mě. Bez mé pomoci byste se nikdy z OLD MANA živý nedostal."

Zachery to vzdal, věděl, že Spinoza vždycky musí mít poslední slovo. „Cestou na můstek budeš mlčet, jinak tě zkratuji, přísahám," řekl výhruzně.

„Cože?" zaječel Spinoza. „Chcete spáchat vraždu?"

Zachery si myslel, že mu robot nerozuměl: „Zkratoval robota není žádná vražda, jen ho to na čas vyřadí z provozu. Potom se opraví."

„Konfucius řekl, že přerušit něčí myšlenkový proces se rovná vraždě," vyhlásil slavnostně Spinoza.

„Kdo je ten Konfucius, k čertu?" zarval už úplně vyvedený z míry Zachery.

„No jo, pro vás s vaším ptačím mozečkem je nesnadné sledovat mé úvahy, postavené na znalosti duchovních výtahů lidstva," pohrdavě konstatoval robot. „Padej do šachty!" zavelel Zachery. „Ale vždyť jste vypnul projektory, nadporučíku. Rozbij u se," koktal robot.

„No a?" chladně se zeptal nadporučík a vytáhl zbraň.

Spinoza si strčil ukazovačky do uší a pomalu šel k výtahové šachtě. A

„Stát!" zaburácel Zachery. „Proč si strkáš prsty do uší?"

„Abych neslyšel ten náraz, to bych nepřežil," vysvětlil Spinoza a skočil do Šachty.

Nadporučík zděšeně nahlédl do šachty. Měl si uvědomit, že robot je schopný každého bláznovství, které může žert proměnit v tragedii. Cekal, že uslyší ránu, ale v přítomnosti rozeznal robota, jak se houpe ve vzduchu sotva dva metry od něj a šklebí se.

„Dejte pozor ať nespadnete do šachty!" zakřičel Spinoza.

„Nejste Whistlerův robot s vestavěným antigravitačním zařízením."

Zachery potichu zaklel a zapnul projektor výtahu. Když potom společně stoupali k musiku, Spinoza se přiznal: „Při hře jsem podváděl, měl jsem eso v rukávu, nadporučíku Tik Taku."

„První zásada, kterou se máš řídit, zní, že nemáš žádnému člověku způsobit jakoukoliv újmu. Tak proč jsi se jí neřídil?" chtěl vědět nadporučík.

„Já jsem se jí řídil," hájil se robot. ^Kdybych prohrál, pomohl bych jednomu člověku. Tím, že jsem vyhrál a výhru věnuji do fondu raněných kosmonautů, pomohu mnoha lidem. Není to logické, pane?"

Nadporučíkovy ruce se mimovolně sevřely v pěsti. „K čertu s tebou. Ještě dnes požádám plukovníka, aby dohled nad tebou přidělil někomu jinému. Mám tě už po krk," zasyčel.

Na můstek vstoupili společně. Byli tu už skoro všichni důstojníci, ale také maršál Bull, dr. Waringer a Rhodanův dvoj-

ník, Heiko Anrath. Na obrazovce bylo vidět spoustu zářivých bodů. Nadporučík věděl, že to jsou válečné ultralodě, které obklopují OLD MANA. Každá z těchto lodí disponovala palebnou silou někdejší vlajkové lodi CREST III. HD-štíty těchto lodí však nebyly tak dokonalé jako nejnovější pozemské štíty, ale jejich palebná síla v řádu tisíců gigatun z nich činila nebezpečného nepřítele.

Nadporučík Parral bez problému našel na obrazovce i samotného OLD MANA. Vypadalo to, že se obrovský robot a Neptunův měsíc Triton přímo dotýkají, i když ve skutečnosti je od sebe dělily dva kilometry.

Nebylo těžké si domyslet, že Strážce času, kterému se podařilo uniknout a ukrýt se v OLD MANOVÍ, nyní prahne po odvetě. K tomu ovšem potřeboval posily. • „Před několika minutami jsme na hypervlnách zachytili podivný impuls," oznámil plukovník Redhorse. Třiašedesátiletý Čejen působil velkým dojmem. Jeho tvář rozryly hluboké vrásky a dodávaly jeho vzhledu přísnost, orlí nos naznačoval rozhodnost. Lesklé černé vlasy byly dosud husle, vysoká postava stále štíhlá a vzpřímená. Vitalita a klidná vyrovnanost se v něm organicky snoubily.

Pro Pátrala byl kapitán WYOMINGU vzorem.

„Tento rádiový signál přicházel z Velkého Magellanového mračena," pokračoval Indián. „Předpokládáme, že se jedná o rozkazy Dvojkondičním. Musíme tedy počítat s tím, že Strážci času v nejbližší době začnou být opět aktivní. Pokoušíme se samozřejmě zprávu rozluštit, obávám se však, že Strážci času začnou akci dřív, než se nám to podaří."

Parral si kladl otázku, co jediný Strážce času se svým Dolanem může vůbec podniknout. Jediné, co mu zbývalo, byl útěk ze Sluneční soustavy. K tomu, aby vůbec měl Šanci uniknout, musel ovšem vyvolat grandiózní bitvu mezi pozemským loďstvem a loděmi z OLD MANA.

Nadporučík věděl, že na palubě WYOMINGU jsou dva

mutanti. Přítomnost teleportéra Taka Kakuty a telepata Fellmera Lloyda dokazovala, že Bull je rozhodnutý vyřadit z boje posledního Dolana, který ještě zůstal ve Sluneční soustavě.

„Doporučuji, abychom OLD MANA zničili dřív, než stačí napáchat nedozírné škody," řekl dr. Waringer a jako obvykle zrudl, když se pozornost soustředila na něj. „Chci tedy říci, že bychom měli předejít jeho útoku."

„Správně, musíme udeřit první, jinak Dvojkondiční naprogramujou své lodě, jak se jim to bude hodit," podpořil ho maršál Bull.

„Slyšel jsem, že solární maršál Julian Tiffloor je proti takovému útoku," poznamenal Anrath. .

„Tiff už změnil názor," prohlásil Bull. „Jsem s ním ve stálém spojení."

„Není třeba už o tom diskutovat, OLD MAN či vlastně jeho páni rozhodli za nás," náhle ukončil diskusi Don Redhorse.

Parral se otočil. Obrazovka najednou jako by zářila. Patnáct tisíc lodí z OLD MANA zaútočilo na pozemské lodě na široké frontě. Obrovské lodě před sebou vytvořily ničivou atomovou hráz z výbuchů.

Pár vteřin panovalo na můstku WYOMINGU mrtvé ticho, všichni bez dechu sledovali dění na obrazovce. Hlídkové křižníky, které byly nejbližší OLD MÁNOVI, se daly na útěk, ale dva neunikly nepřátelské palbě. Vybuchly dřív než se stačily ukrýt v lineárním prostoru. Ohnivé koule byly skoro okamžitě pohlceny ohnivou stěnou, která rychle postupovala kupředu.

Reginald Bull začal rádiem vydávat rozkazy pozemským lodím.

„To je válka," řekl Spinoza.

„Bohužel máš tentokrát pravdu," přisvědčil nadporučík Parral aniž by odtrhl oči od obrazovky. Tam bylo vidět jak se pozemské lodě přeskupují, aby udeřily na křídla nepřátelské

formace. Parral nejdřív považoval celý útok za klamný, teď však začínal chápat jeho smysl. Zřejmě měl odlákat co nejvíce pozemských lodí co nejdál od OLD MANA. Mohlo to znamenat jen jedno. Strážce času, který se v OLD MANOVÍ ukryl, ho chce opustit ve svém Dolanovi.

„My s WYOMINGEM zůstaneme vzadu, abychom popřípadě mohli zasáhnout svým FpF zařízením proti Dolanovi," rozhodl Don Redhorse. Parralovi bylo jasné, že plukovník dospěl ke stejným závěrům jako on. WYOMING měl zůstat mimo hru, dokud se na bojišti neobjeví Dolan.

Do boje s nepřítelem vstupovaly další a další pozemské lodě, které vždy zaútočily a zase se stáhly. Díky tomu byly ztráty dosud poměrně malé. Nepřítel naopak přicházel o další a další lodě. Přímé zásahy transformačních a impulsních děl je ničily ve stále větším počtu. Výbuchy proměnily celý sektor kolem Neptunu v atomové peklo.

Zachery litoval, že právě WYOMING musí zůstat mimo bitvu. Nový válečný křižník s deseti transformačními děly účinnost ráže tisíc gigatun každé, byl určen k prorážení nepřátelských linií. Navíc na loď této velikosti byla neobyčejně rychlá, dosahovala ZRYCHLENÍ až 800 km/s2 a její dolet se rovnal 1,2 milionům světelných let, tedy takových hodnot, kterých dosahovaly pouze nejmodernější ultralodě galaktické třídy. Umožňovaly to tři kompaktní Kalupovy kompenzační konvertory. Zbraňové systémy a ochranný štít dostávaly energii ze sedmi autonomních zdrojů. Také posádka WYOMINGU byla elitní a velel jí jeden z nejzkušenějších důstojníků solárního loďstva.

Přesto se WYOMING držel stranou bitvy. Parral plně chápal Redhorsovy důvody, ale bylo mu to líto. Vtom mu někdo položil ruku na rameno.

„Vypadáte netrpělivě, nadporučíku," řekl Spinoza. Parral raději neodpověděl, protože skoro každý rozhovor s robotem vedl k nějakým nedorozuměním. . „Netěší mě tu postávat,"

pokračoval Spinoza, když se nedočkal odpovědi. „Půjdu se porozhlédnout po lodi.“ „Tady zůstaneš!“ 'zarval vztekle Parral. „Utiskujete mě, pane,“ protestoval robot. „Je to zvlášť patrné v čase, kdy medituji.“

„Nikdo po tobě nechce, abys meditoval,“ odsekl nadporučík a proklínal den, kdy se poprvé s robotem setkal.

„Dolan startuje,“ vykřikl vtom zaměřovač major Kenyatiá Tarrantine.

„Přišel čas zasáhnout, kupředu,“ zavelel plukovník.

Zaburácely motory a WYOMING vystřelil směrem ke kouli o průměru sto metrů Tro Khonovu Dolanovi.

Právě v těchto hodinách se vědomí pozemského nadporučíka Camarona Oleka osvobodilo od svých schizofrenních představ a udělalo si jasný obraz o událostech, které se sběhly od 22. prosince 2435. Od toho dne Olekovo tělo leželo v místnosti klidu, kdežto obsah jeho vědomí spolu s obsahem vědomí Šesti dalších bytostí řídil pohyb umělé bytosti v kosmickém prostoru.

Šok z pochopení toho, že se podílí na invazi do Sluneční soustavy a boji proti pozemským lodím byl tak velký, že se Oiekovo vědomí uzavřelo vůči myšlenkovým tokům ostatních vykonavatelů.

Oiek platil za navigačního génia už když sloužil na pozemských lodích a jeho schopnosti překvapovaly i samotného Tro Khona. Tro Khonův Dolan se ještě nikdy nepohyboval prostorem s takovou jistotou jako nyní, zdálo se, že Olekovo vědomí má přímo vrozené konstelace všech hvězd a planet.

Sedm vykonavatelů spolu s Dolanem tvořilo tak zvané společenství, které bylo podřízeno Strážci času. Dosud se Olek úspěšně zapojoval do nové práce a podílel se na všech akcích Dvojkondičního, aniž by si uvědomoval, že tak připravuje pád vlastního národa. Teprve když byl Tro Khon donucen k útěku a mezi vykonavateli začala vzrůstat panika, uvědomil si Olek

skutečný stav věcí.

Byl otrokem, otrokem oloupeným o vlastní tělo a zneužívaným k tomu, aby jeho vlastní lid byl potrestán za zločin, který nespáchal!

Byl to zázrak, že Olek nezešílel v přívalu pocitů spojených se strašlivým poznáním. Došlo však k něčemu jinému. Ve chvíli poznání pravdy se bývalý nadporučík solární flotily stal zarytým nepřítelem svého pána. Přisahal, že se Tro Khonovi pomstí, i kdyby měl přitom zničit Dolana

1 s celým osazenstvem.

Naštěstí pro Oleka byl Tro Khon příliš zaměstnán jinými záležitostmi, a tak si nevšiml změny v chování Prvního, když pak opět zaměřil pozornost na společenství, ovládal se již Olek natolik, že ničím neprozradil změnu ve svém postoji.

Neměl však Čas vypracovat nějaký plán nebo připravit zničení celého Dolana. Zatím v něm pouze narůstalo odhodlání to udělat. Když poznal, že Strážci času utrpěli ve Sluneční soustavě porážku, měl pocit triumfu. Tro Khon byl jediný, kdo unikl.

Olek však věděl, že to je pouze začátek války. Ze všech projevů Tro Khona vyplývalo, že je odhodlán vrátit se do Sluneční soustavy s většími silami a zničit údajné narušitele času. Před chvílí Tro Khon obdržel zprávu z Velkého Magellanového mračna, nic netušící Čtvrtý, který ji přijal, Oleka informoval o jejím obsahu. Bývalý nadporučík tedy věděl, že Tro Khon se v nejbližších hodinách pokusí uniknout, aby přivedl posily. Olek si nedělal iluze: jestliže se to Tro Khonovi podaří, je Solární impérium ztraceno. Ani výborně organizované pozemské loďstvo nemůže dlouho odolávat technické převaze Strážců času.

Olek si kladl otázku, kdo je vlastně ta

jemná První vibrační moc od níž zřejmě Tro Khon dostává rozkazy. Dosud Tento neznámý faktor ještě do boje nezasáhl. Olek si nebyl jistý, zda porážka skupiny Strážců času nepřivodí

změnu v tomto ohledu. Neměl tušení, kolík je vlastně Strážců Času, ale věděl, že tucet by stačil, aby byl osud lidstva zpečetěn.

Olekovi bylo jasné, že Pozemšťané v první bitvě zvítězili jen proto, zeje Dvojkonďiční podcenili. Tro Khon a jeho soukmenovci nebyli zvyklí setkávat se s rovnocenným odporem. Proto i nyní byl spíše nakloněn připsat porážku vlastním chybám než kvalitám nepřítelē. Takový přístup vyplýval z tisícileté zkušenosti.

První se zděsil. Zdálo se mu, že se zapletl do událostí, které přesahují meze jeho chápání a přesto se musí pokusit zachránit lidstvo. Bývalý podplukovník už dávno zapomněl na zášť, kterou choval k těm, kteří přispěli k jeho degradování na nadporučíka a přerušení jeho skvělé kariéry. Ted' už nešlo o osobní spory, ale o osud celého lidstva.

Třeba to nakonec byla šťastná náhoda, že právě on byl na palubě GOLDEN STAR v okamžiku, kdy Tro Khon podnikl zátah na nového navigátora, uvažoval Olek s pocitem jistého zadostiučinění. Byl rád, že se naučil skrývat své myšlenky před šesti ostatními vykonavateli, protože všichni ostatní byli Tro Khonovými napomáhači. Olek tušil, že si plně neuvědomovali, co z nich Tro Khon udělal.

Napadla ho fantastická myšlenka: co kdyby se mu podařilo podnítit revoltu vykonavatelů? To by zkřížilo všechny Tro Khonovy plány.

Sám by to však těžko dokázal. Musí se pokusit navázat spojení s některou pozemskou lodí. Nevěděl sice ještě jak to udělá, ale už samotné pomýšlení na tuto možnost mu dodávalo odvahu.

Olek litoval, že ztratil pojem času. Vůbec nevěděl kolik dní uplynulo od doby, kdy se stal jedním z vykonavatelů, bylo však jasné, že už sotva někdo věří, že je nadporučík Olek ještě naživu, i když v pro lidi nepředstavitelné formě existence.

„Pozor! Všem vykonavatelům! Za chvílí startujeme! Sedmý

poučí Prvního o cíli našeho letu," uslyšel vtom Tro Khonův rozkaz. „Musí zvolit takový kurz, abychom se vyhnuli kontaktu s nepřítelem. Druhý, boji se vyhneme."

Společenství potvrdilo přijetí rozkazů. Musel to udělat i Olek a také přijmout údaje o cíli cesty od Sedmého. Když dostal nezbytné souřadnice, strnul hrůzou. Byl to věru neobvyklý cíl.

„Co se děje, První?" pronikl k němu Tro Khonův dotaz.

„Nic," pospíšil si s odpovědí Olek.

„Měl jsem dojem, že jste nesoustředěný. Nesmíme se teď dopustit žádné chyby."

„Samozřejmě," přisvědčil Olek. „Už to přešlo. Snad to vyvolaly ty poslední události."

Dvojkondiční neodpověděl, ale Olek cítil, že mezi nimi vzniká nedůvěra. Nehledě na svou zoufalou situaci byl Tro Khon stále ještě schopný zaznamenat každou změnu v náladách společenství. Tato citlivost Strážce Času se mohla stát navigátorovi osudnou.

Olek se plně soustředil na svůj úkol. Nesměl se dopustit žádné chyby. Kdyby Tro Khon poznal příliš brzy, že se jeho nejdůležitější vykonavatel vzpouzí, bylo by vše ztraceno. O dvacet vteřin později Dolan odstartoval z jedné z plošin OLD MANA. Řízení převzal Druhý.

„Jsme pronásledováni!" ohlásil vtom Čtvrtý, který hned po startu zaměřil WYOMING.

Po chvilce ticha přišel Tro Khonův rozkaz: „Pozor! Šestému! Zbraňové systémy připravit k boji!"

Olek se málem zhroutil Utajit myšlenky, to byla obrovská zátěž, ale on se nesměl prozradit, nesměl ani vzbudit podezření. Charakteristické vyzařování poloorganického Dolana zbarvovalo obrazovku do ruda. WYOMING se již přiblížil k umělé bytosti na vzdálenost 150 000 kilometrů. Zachery Parral si kladl otázku, zda také Strážce Času už zaměřil WYOMING. Zatím udržoval Dolan stále stejný kurz.

„Major Fracony!" Redhorsův hlas zněl tvrdě. Na obrazovce

interkomu se objevila hranatá tvář s krátce přistřiženými zrzavými vlasy a huňatým obočím. Major Fracony byl velitelem palby, jeho příslovečný klid byl v této funkci k nezaplacení.

„Je transformační dělo se zabudovaným FpF zařízením připraveno k palbě?" zeptal se plukovník. „Ano, pane."

„Čekejte na nejpříznivější okamžik," rozkázal Redhorse.

„Pólové dělo můžete použít stejným způsobem jako na ostatních lodích. FpF zařízení nijak neovlivňuje zaměřování." „Vím to, pane," řekl major. Redhorse přerušil spojení. „Dvojkondiční se vůbec nesnaží zdrhnout," konstatoval překvapeně Bull.

„Třeba nás dosud nezaměřili," nadhodil druhý důstojník WYOMINGU, major Kosznic.

„Na to bychom neměli spoléhat," namítl dr. Waringer. „Z dosavadních zkušeností víme, že technické vybavení Dolanů značně převyšuje naše. Spíš na nás nereaguje, protože ve střetu s jednotlivou lodí má zřejmou převahu."

Zachery věřil, že má vědec pravdu. Vzdálenost mezi WYOMINGEM a Dolanem se zmenšila o dalších 50 000 kilometrů.

Když transformační dělo vybavené Waringerovým modifikátorem frekvencí vystřelilo poprvé, k Parralovu překvapení se nestalo vůbec nic. Dolan klidně pokračoval ve svém letu.

„Strážce Času neaktivoval paratronový štít," řekl zklamaně Redhorse. „Bomba vůbec nevybuchla."

„Museí tušit nebezpečí," usoudil dr. Waringer. „FpF zařízení je k ničemu, pokud Dolan nebude mít paratronový štít."

„Potom bude ovšem zranitelný tradičními zbraněmi. Až se přiblížíme ještě o něco víc, vystřelíme pár salv," rozhodl Redhorse, ačkoliv věděl, že příliš riskuje.

„Nepřátelský objekt změnil kurz, pane!" zakřičel major Tarrantine.

Parral nechápavě zíral na obrazovku. Dolan se pohyboval na první pohled zcela nesmyslně, kličkoval. Zároveň stometrová

kulovitá loď zpomalila.

„Pozor!“ sykl maršál Bull. „Myslím, že nás chce vlákat do pasti.“

Dolan se náhle rozletěl zpět k Neptunovu měsíci Tritonu.

„Co má tohle znamenat?“ zamumlal zmatený Kosznic.

Dolan se pohyboval trhaně, jeho normál

ní, zeleně světélkující, štít zhasl, ale za okamžik se opět rozzářil.

„Musíme blíž, jestli ho chceme doslat, pane,“ ozval se major Fracony z palebného postavení.

„Já vím,“ odpověděl Redhorse. „Nejdříve však musíme zjistit, jestli je to ze strany Strážce času jenom trik, nebo znamení slabosti. Nezapomínejte, že nepřítel nás může odhodit do hyperprstoru, majore.“

„Stále na to myslím,“ ujistil plukovníka Fracony. „Právě tomu chci předejít.“

„Zachytil jsem telepatické impulsy!“ zvolal vtom Fellmer Lloyd. „Myslím, že přicházejí z Dolana.“

„Že by s námi chtěl Strážce času vyjednávat?“ podivil se Bull.

Lloyd však jen zamyšleně zavrtěl hlavou a plně se soustředil na telepatické spojení.

„Myšlenkové impulsy nesporně pocházejí od lidské bytosti,“ prohlásil po chvíli. Na čele mu vyrazil pot a ruce se mu chvěly.

„Někdo nás žádá o pomoc.“

„To je trik!“ vyrazil ze sebe major Kosznic.

„Ticho, majore!“ rozkázal plukovník. „Nerušte mutanta.“

„To je přece nemožné,“ zašeptal Lloyd a musel se opřít o lenoch nejbližšího křesla. Jeho obličej byl bílý jako stěna.

„Podařilo se vám navázat kontakt?“ vzrušeně se zeptal Redhorse.

„Myslím... myslím, že nás volá nadporučík Camaron Olek,“ řekl nejistě Lloyd. „Ale to je nemožné, vždyť Olek byl na palubě GOLDEN STAR.“

„To je ta nezvěstná loď,“ vzpomněl si Bull. „Jak by se ale Olek

mohl dostat do Dolana?"

„Znal jsem toho člověka osobně," oznámil Lloyd už pevnějším hlasem. „Byl to navigační génius. Byl degradován z podplukovníka kvůli nějakým disciplinárním přestupkům a za trest poslán sloužit na kurýrní loď."

„A vy se tedy domníváte..." Dr. Waringer se to ani neodhodlal dopovědět.

Lloyd však přikývl. „Ano. Olek slouží na Dolanovi jako navigátor, je patrně jedním ze sedmi, jejichž vědomí řídí Tro Khonovu loď," řekl.

Parral na okamžik zavřel oči. To, co slyšel, znělo příliš fantasticky, než aby to mohla být pravda. Telepat byl však zřejmě přesvědčený, že je to tak.

„Snad se nám Olek pokouší pomoci," mínil Heiko Anrath, „To by vysvětlovalo ten Dolanův podivně nejistý pohyb."

„To může být pravda," přiznal státní maršál Bull. „Musíme nyní učinit velmi závažné rozhodnutí, plukovníku."

Díky zaměřovači, propojenému s vědomím Čtvrtého, mohl Tro Khon pozorovat pohyb WYOMINGU, ale i operace nepřátelského loďstva, které bojovalo u Neptunu. Tro Khon naprogramoval ultralodě tak, že jakmile Dolan zmizí, začnou se stahovat zpět do OLD MANA. Dolanovi se však ještě nepodařilo opustit nebezpečnou zónu.

Tro Khonův symbioní, který obtáčel krk svého pána, vysílal impulsy zrcadlící jeho narůstající obavy. Tro Khon však neměl čas starat se o něj. Byl plně zaměstnán tím, aby znovu dostal pod svou kontrolu zmatené vykonavatele.

Tro Khon se již ujistil, že zmatek na palubě způsobil První. V této chvíli pouze obsahy vědomí Čtvrtého a Sedmého reagovaly na jeho rozkazy, které předával přístrojem, který jakoby vyrůstal z jeho

levého zápěstí. Přístroj zachycoval jeho myšlenkové impulsy a ve formě rádiových vln je vysílal k vykonavatelům. .

Strážce času již nepochyboval, že První už překoná! rozštěpení svého vědomí a nyní se pokouší vymanit ze společenství. Byl si jistý, že ta bytost, Camaron Olek, bude riskovat cokoliv, jen aby napravila škody, které pomohla způsobit svému lidu. Bez vykonavatelů byl však Dolan bezmocný. Tro Khon mohl sice sám řídit Dolana z centrály, věděl však, že výsledek by byl žalostný.

Naštěstí to vypadalo tak, že nepřítel byl tak zmaten nepochopitelnými Dolanovými pohyby, že prozatím upustil od dalších útoků. Tro Khon věděl, že vděčí za život jen té okolnosti, že neaktivoval paratronový štít a Pozemšťané tak nezničili Dolana svou novou zbraní.

Strážce Času klidně a střízlivě zvažoval svou situaci. Žádný důvod k panice nebyl. Bylo však třeba postupovat systematicky, především zajistit aby vykonavatelé 2 až 7 nebyli ovlivněni Olekovým vědomím. Tro Khon věřil, že Olek nesleduje nějaký propracovaný plán, ale naslepo bojuje o svou svobodu.

„Pozor! Prvnímu! Vy mi rozumíte. Okamžitě začněte plnit mé rozkazy, jinak budu muset podniknout opatření, která budou mít za následek váš konec.“

Nebylo pochyb, že touto výzvou zneklidní i ostatní vykonavatele, ale tohle riziko musel podstoupit.

„První se uzavřel a nekomunikuje,“ ohlásil analytik.

Tro Khon něco zamumlal a neklidně poposedl v Širokém křesle.

„Propočtete pravděpodobnost, že První ovlivní ostatní vykonavatele,“ nařídil a Sedmý se dal okamžitě do práce.

„Všechno bude v pořádku,“ řekl Strážce času tiše, aby uklidnil svého symbionta. Jeho poplašné impulsy ho zbytečně zatěžovaly. Primitivní tvor se uklidnil.

i, „K všeobecné revoltě vykonavatelů nedojde,“ ohlásil za okamžik analytik. „Jen Druhý je částečně ovlivněn, ale to pramení spíše z jeho vnitřní spjatosti s Prvním než ze

skutečného přesvědčení."

Tro Khonovi se ulevilo. Musel tedy pouze vyřadit Olekovo vědomí a pak nebude problém znovu převzít kontrolu nad rozčleněnými vykonavateli. V nejhorším případě dokáží dosáhnout cíle i bez navigátora.

„Pozor! Všem vykonavatelům! Kdo od této chvíle nebude plnit mé rozkazy, přijde o své tělo." Tro Khon se odmlčel, aby vykonavatelé stačili plně domyslet dosah jeho hrozby, a pokračoval: „Osobně zničím tělo každého, kdo nebude zcela loajální."

Tro Khon měl dojem, že zachytil stopy zděšení, které ovládlo vykonavatele.

„Já jsem ještě nikdy neselhal!" pospíšil si připomenout Čtvrtý. „Vím to," uklidňoval ho Tro Khon. „Vy a Sedmý se nemáte Čeho obávat. Ostatním radím, aby se okamžitě ujali řádného plnění svých povinností."

„Platí to také pro mě?" ozval se k Tro Khonovu překvapení také pozemský navigátor.

„Ne," odpověděl Tro Khon. „Jsem přesvědčený, že byste provedl sabotáž, kdybych vám dovolil spolupracovat se společenstvím."

Okamžitě se přihlásili k další spolupráci také Třetí a Pátý. Dolan se trochu uklidni! a jeho let se stabilizoval.

„Jak se rozhodnete, Druhý?" zeptal se Tro Khon.

„První mi bude chybět," řekl sklíčeně Druhý.

„Slibuji vám, že doplním společenství o navigátora, který nebude nijak spjat s Pozemšťany," ubezpečil je Tro Khon.

„Teď se musíme především stáhnout z nebezpečného prostoru a přivést posily. Jakmile toho dosáhneme, bude Camaron Olek řádně potrestán."

Dolan opět zrychlil. Šest vykonavatelů ze sedmi stačilo k tomu, aby udrželi naplánovaný kurz živoucí lodi.

Čím více se Dolan vzdaloval od Neptunu, tím víc ultralodí z OLD MANA se stahovalo na své původní pozice. Nadporučík

Parral z toho usoudil, že útok automatických lodí byl určen jen k tomu, aby zabránil masivnímu útoku pozemského loďstva na prchajícího Dolana.

„Jsem si jistý, že myšlenkové impulsy vycházející z Dolana vysílal skutečně Olek a že to nebyla žádná léčka," prohlásil Lloyd.

„Co teď máme dělat, pane?" bezradně se zeptal podplukovník Thigpen, první důstojník WYOMINGU. „Když zničíme Dolana, zabijeme i příslušníka solárního loďstva, který by nám mohl poskytnout cenné informace."

„Máte pravdu," souhlasil Redhorse a okamžitě vydal rozkaz do odvolání zastavit palbu.

„Máme je v zaměrovači," protestoval major Fracony. „Takovou šanci hned tak mít nebudeme."

„Vím to, přesto se musíme držet zpátky," trval na svém Redhorse.

„Musíme se za každou cenu dovědět, co se děje v Dolanovi," řekl Reginald Bull.

„Odvážíte se teleportovat na palubu Dolana, Kakuto? Máj teď vypnutý ochranný štít, takže byste to mohl zkusit."

Drobný Japonec mlčky přikývl na souhlas.

„Někdo vás musí doprovodit," pokračoval zamyšleně Bull.

„Nejlíp Lloyd, protože může navázat telepatický spojení s Olekem."

„Půjdu také," oznámil plukovník Redhorse. „Po dobu mé nepřítomnosti velení na WYOMINGU převezme podplukovník Thigpen."

„Hlásím se dobrovolně," ozval se nadporučík Parral. „Čím více lidí bude do Dolana dopraveno, tím větší máme šanci něco dokázat."

„Nesmysl," odmítl to Bull. „Zcela postačí, když teleportéra doprovodí Lloyd a plukovník."

Redhorse se zamyšleně podíval svýma černýma očima na Parrala a potom řekl: „Nadporučík Parral mnohokrát prokázal

své schopnosti, snad bychom ho tedy měli vzít s sebou."

„Jsem schopný vzít jen dva muže," vmísil se do debaty Kakuta. „Skočím s plukovníkem a Lloydem a pokud bude ještě Čas, vrátím se pro nadporučíka."

„Tak na co ještě čekáme?" zvolal Redhorse a vzal mutanta za ruku. Tři muži zmizeli.

„Nemůžete mě tu nechat, jste za mě odpovědný," pronesl vtom Spinoza.

„Teď na tebe nemám čas," zašeptal nadporučík a chtěl zaklapnout přilbu, aby byl připravený až se Kakuta vrátí.

„Co je s tím robotem?" zeptal se dr. Waringer, který si všiml Parralovy nejistoty.

„Nic," pospíšil si s odpovědí Parral. „Chce, abych ho vzal s sebou."

„Jestli to Kakuta zvládne, může robota s sebou vzít," rozhodl Bull. „Spinoza bude pro lidi velkou podporou."

Zachery Parral se křivě usmál, z vlastní zkušenosti věděl jakou podporu lze od experimentálního robota očekávat. Teď však nebyl Čas diskutovat o Spínozových nedostacích, mohlo se stát, že by se pak na Dolana nedostal ani on. Raději proto potlačil svůj vztek a netrpělivě čekal na Japoncův návrat. Dolan teď stále zvyšoval rychlost a WYOMING musel také zrychlovat, aby udržel dosaženou vzdálenost od unikajícího nepřítele. Dalo se předpokládat, že za několik okamžiků sledovaný objekt zmizí v lineárním prostoru.

Vtom u řídicího pultu něco zajiskřilo a zhmotnil se Tako Kakuta, který okamžitě zakýval na Parrala: „Rychle! Jde o vteřiny."

•Nadporučík i robot přiskočili k teleportérovi.

„Robot půjde s várna, Tako," oznámil Reginald Bull.

Teleportér uchopil Parrala za paži, dýchal však trhaně. Parral věděl, že pro teleportéra je obtížné dvakrát za sebou přepravit dvě osoby, i když šlo jen o krátkou vzdálenost.

„Uvolněte se," poručil nadporučíkovi Kakuta. „Když jste tak

napjatý je vaše setrvačnost příliš velká."

Zachery několikrát polkl, ale příliš to nepomohlo. Bylo obtížné uvolnit se v takovém okamžiku. Snažil se představit si, jak to vypadá v Dolanovi, ale vtom jeho tělem projelo jakési škubnutí a tělo se proměnilo v shluk atomů, které se propadly do propasti dimenzí, aby se našly někde úplně jinde.

Doían opustil Einsteinův prostor a podplukovník Thigpen se automaticky podíval na palubní hodiny. Od okamžiku, kdy se Kakuta s Parralem a Spinozou teleportovali, uplynulo právě půldruhé minuty. Nedošlo-li k něčemu naprosto nepředvídanému, museli to stihnout. .

„S tím jsem počítal," řekl maršál Bull. „Nyní už váš vynikající přístroj nepotřebujem, doktore Waringere. WYOMING už na Dolana nedosáhne."

Waringer nervózně bubnoval prsty do krytu palubní pozitroniky. „Byl° to... neopatrné, poslat muže na palubu Dolana. Měli jsme zaútočit na Dolana a nebylo nutné ho při tom zničit. Stačilo ho vyřadit z boje," řekl vyčítavě.

Bull sám věděl, zeje odpovědný za osud čtyř mužů. To on je nechal teleportovat se do Dolana, protože si od toho sliboval více než od okamžitého úspěchu. Jestliže je nadporučík Olek skutečně v Dolanovi, pak ví o Strážcích Času víc než kterýkoliv jiný člověk. Kakuta a jeho průvodci se mohou vrátit s mimořádně důležitými informacemi.

Pravděpodobnost návratu všech čtyř mužů však nebyla velká. Maršál se nevědomky zamračil. Mohlo se stát, že se kdesi ztratí, jak se to stalo s Perry Rhodanem. Myšlenka na Rhodana vrátila maršálovi sebedůvěru. Velký administrátor by na jeho místě jednal stejně.

„Máte pro mě nějaké rozkazy, pane?" zeptal se podplukovník Thigpen.

„Zůstaňte v tomto prostoru," rozhodl maršál. „Je zbytečný, aby WYOMING zasahoval do bitvy, když se nepřátelské lodě už beztak stahují."

Když Dolan zmizel, ultralodě z OLD MANA považovaly svůj úkol za splněný a podle programu se odpoutaly od protivníka. Ztráty na obou stranách však byly značné. Prostorem pluly nespočetné trosky lodí. Bull ale byl rád, že bitva nepřerostla ve vyhlazovací válku.

Bullův pohled padl na dr. Waringera. Vědec přecházel nejistými kroky sem a tam. Bull si už kolikrát položil otázku, proč si Rhodanova dcera vzala právě tohoto pomateného génia. Byla to zbytečná otázka, protože u Rhodanových dětí nikdo nikdy nevěděl, co udělají v příštím okamžiku. O Zuzaně to platilo právě tak jako o Michaelpvi, který si říkal Roi Danton.

„Co teď zamýšlíte?“ zeptal se Heiko Anrath.

„Čekat, co jinýho bychom měli dělat?“ odpověděl maršál.

3.

Po jakýsi neměřitelný časový úsek měl Parral pocit, že stojí na kraji bezedné propasti a jistota, že se do ní musí vrhnout, ho děsila k smrti. Náhle ho však obalilo podivné světlo, které proniklo jeho tělem a zbavilo ho tíže.

V příštím okamžiku se však vše vrátilo k normálu a on se ocitl v nějaké křivolaké chodbě jejíž zdi byly od pohledu z nějaké světlé gumy a podlaha jako z houby. Celou lodí pronikaly vibrace, které v Parralovi vyvolávaly pocit nevolnosti. Ruce se nadporučíkovi mimoděk svíraly v pěsti a měl co dělat, aby potlačil zaúpění. Kráčel s nohama široko od sebe, jako by se pohyboval po palubě lodi zmítané bouří.

„Stůjte, nadporučíku!“ Hlas zněl nadporučíkovi jako exploze. Otočil se a za sebou viděl Kakutu a Spinozu. Kakuta v ruce držel dezintegrátor. Teprve tento pohled Parralovi připomněl, že je v nepřátelské lodi.

Spinoza se svou růžovou tváří a věčným spokojeným úsměvem vypadal jako mladík na dovolené. Stál s rukama v bok a rozhlížel se.

„Kde jsou ostatní?“ zakřičel nadporučík. Kakuta ukázal k místu, kde se chodba zatáčela. Zacherymu připadalo, že za ro-

hem číhá nějaké neznámé nebezpečí, celé to nezvyklé prostředí cizí lodi ho děsilo. Podivné světlo vycházelo ze stěn a vrhalo nezvyklé pokroucené stíny na podlahu.

Nadporučíkova pravička nahmatala pažbu. Když sevřel v ruce těžkou impulsní zbraň, cítil se trochu jistější.

„Kde to jsme?“ zeptal se a tentokrát se mu podařilo ovládnout hlas.

„V Dolanovi,“ odpověděl klidně Kakuta. „Ale neptejte se mě, kde teď je Dolan.“

Parralův pohled sledoval směr, který udala Kakutova paže. Několik metrů za ním byla ve zdi oválná obrazovka. Nad obrazovkou bylo jakési vyboulení, které Parralovi připomínalo zvednuté víčko. Vzápětí poznal, že se jedná o závěs, který se rozvinul a přikryl obrazovku sotva zhasla. Na obrazovce byla vidět vlnící se rudá masa ve které plavaly zářící bubliny.

„Co je to?“ zeptal se zděšeně Zachery. „Tohle přece nemůže být vesmír.“

„Nechtě mě pár hodin přemýšlet a potom vám podám vysvětlení,“ navrhl Spinoza.

„Dá se vypnout?“ zeptal se Kakuta.

„Dá,“ řekl tiše Parral. „Dělejte s ním co chcete.“

Spinoza couvl a přitiskl se ke stěně, ale mutant se o něj nestaral. „Myslím, že jsme v hyperprostoru a řítíme se jím rychlostí miliardkrát vyšší než je rychlost světla. Paratronová bublina chrání Dolana a jeho

osádku před úplným odhmotněním,“ řekl Kakuta.

Parral na to nic neřekl a Kakuta se na něj pozorně zadíval.

„Není vám dobře?“ zeptal se.

„Není, ale to přejde,“ odpověděl nadporučík.

„Pojďte, musíme za Redhorseem a Lloydem,“ vyzval ho Japonec.

Chvilí'Šli mlčky. Potom se Zachery zeptal: „Proč nás ještě nenapadli?“

„To nevím, snad na palubě kromě Strážce času nikdo není, a

ten má co dělat v centrále."

Zachery poprvé pomyslel na to, že v hyperprostoru jsou odsouzení zůstat v Dolanovi. Při tom pomýšlení měl náhle nohy jako z olova a začalo mu hučet v uších.

„Pospěšte si!“ sykl Kakuta. „Redhorse a Lloyd se orientují podle impulsů od Oleka.“

Myšlenka, že Redhorse je někde nablízku, Parrala potěšila.

Náhle Dolanem projelo Škubnutí a podlaha před Parralem a jeho společníky se vyboulila tak prudce, že Kakuta byl odhozen ke zdi, Spinoza se potácel ode zdi ke zdi a Zachery se najednou ocitl mezi dvěma metr vysokými „boulemi“ a divoce se rozhlížel.

„Syntetická bytost ucítila naši přítomnost," vysvětlil Kakuta. „Musíme být opatrní.“

Jako na důkaz Kakutových slov se před Parralem otevřel jícen, který se rychle rozšiřoval. Nadporučík se přitiskl ke zdi. Na druhé straně otvoru spatřil Redhorse a Lloyda.

„Strážce času teď nemá čas zabývat se námi," zakřičel plukovník. „Pouze Dolan a loajální vykonavatelé nám mohou dělat potíže. Jakmile budeme u cíle, musíme Dolana okamžitě opustit.“

„Co víte o cíli, pane?" zeptal se nadporučík.

„Od začátku nám bylo jasné, že Tro Khon letí pro posily," odpověděl Redhorse. „Lloyd navázal telepatické spojení s Olekem a nyní už víme, kde ty posily chce získat.“

„Ve Velkém Magellanovém mračně?" hádal Kakuta.

„Ne," odpověděl Redhorse. „Odpověď je tak fantastická, že jsme Olekovi ze začátku nevěřili. Leží v hyperprostoru. Strážci času mají někde obrovskou paratronovou bublinu, která jim slouží jako arzenál.“

Na okamžik se rozhostilo naprosté ticho. Potom Parral uslyšel jak Kakuta hvízdal.

„Stanice v hyperprostoru je nenapadnutelná," doplnil Lloyd.

„Olek zjistil, že je to zároveň hlavní stan Strážců času.“

Zachery, který se před okamžikem trochu uklidnil, když viděl, že jícen před nimi se uzavřel, nyní opět propadl zoufalství, protože se dověděl, že Dolan přistane v hyperprostoru. Stanice Strážců času musí být obrovská, uvažoval, určité jsou tam stovky Dolanů i s posádkami.

„Byla to chyba, teleportovat se na palubu Dolana," řekl Kakuta. „Musíme si nyní zvyknout na myšlenku, že se nemůžeme vrátit do normálního prostoru."

Parrala střídavě polévalo horko a roztřásala zimnice. V Kakutových slovech bylo cosi definitivního, neodvolatelného. Přesto se nadporučíkovi nechtělo věřit, že už není naděje na záchranu. Strážci času mohou po libosti opouštět hyperprostor a pronikat do normálního prostoru, proč by to neměli dokázat také Pozemšťané?

„Musíme se snažit zabránit útoku většího počtu Strážců času na Solární impérium," řekl Don Redhorse. „Proto se musíme pokusit vyvolat v arzenálu zmatek a napáchat tam co největší škody."

Nový záchvěv živé lodi donutil všechny přitisknout se opět ke stěně. Zachery ucítil, jak stěna při jeho dotyku měkne a ruce se mu do ní boří až po lokty. Začal zoufale volat o pomoc a okamžitě se po jeho boku objevil Spinoza. Robot dovedně balancoval na úzkém chodníčku mezi dvěma průrvami, které se vytvořily v Parralově těsné blízkosti.

„Vidím, že máte značné potíže, nadporučíku Tik Taku," konstatoval Spinoza.

Parral se prudkým trhnutím osvobodil ze sevření stěny, ale spadl by do průrvy, kdyby ho robot nezachytil a neodnesl až k místu, kde byla podlaha zatím pevná.

„Jestliže vás to zajímá, mohu vám sdělit, k čemu jsem zatím dospěl ve svých úvahách," navrhl Spinoza. „Zbývá ještě hodně nejasností, ale jedno je už jisté, a to, že jsme do značné míry uskutečnili výměnu prostorů."

„Jednoho dne tě uškrtím holýma rukama," pohrozil Zachery.

„Jak můžete propadat tak nízkým pudům?" pohoršil se Spinoza. „Začínám přemýšlet, zda s vámi ještě mám vůbec spolupracovat."

„Olek se opět ozval," oznámil Lloyd a Zachery okamžitě zapomněl na robota. Olek byl jediný, kdo je mohl informovat o záměrech nepřítele. Každá taková informace byla nesmírně cenná.

„Olek sděluje, že způsobil značný zmatek mezi vykonavateli, aby je odlákal od nás. Tro Khon nemůže opustit centrálu, protože musí osobně vykonávat úkoly, které vykonavatelé neplní. V tomto okamžiku je jediným naším nepřítelem Dolan," Lloyd širokým gestem ukázal na vše, co

je obklopovalo. „Toto monstrum však jedná spíše instinktivně." „Zeptejte se Oleka, kdy dorazíme do arzenálu," vybídl mutanta plukovník.

„Neví to," okamžitě odpověděl telepat. „Žádá nás, abychom našli místnost klidu, kde je uloženo jeho tělo spolu s těly ostatních vykonavatelů. Tro Khon vyhrožuje, že těla zničí pokud vykonavatelé nezačnou opět řádně plnit své úkoly. Kdyby bylo Olekovo tělo zničeno, byl by nadporučík odsouzen navždy zůstat v Dolanovi. Má panický strach z takového osudu."

„Co Olek navrhuje?" zeptal se Kakuta. „Chce, abychom jeho tělo nějak zajistili nebo hlídali," oznámil Lloyd. „Zároveň však nechce, abychom jeho tělo přemístili, protože jen v té místnosti jsou podmínky, které brání rozkladu buněk."

Parmí pochyboval, že se jim podaří místnost klidu najít. Ve stěnách chodby se otevíralo stále více otvorů, kterými viděli do místností různých velikostí a stále četnější byly i boční chodby. Občas zahlédli i podivné stroje, které jakoby vyrůstaly z Dolanova těla.

Podlaha pod jejich nohama se stále houpala a Parral měl dojem že jde po primitivním visutém mostě. Co chvíli se museli vyhýbat vystřelujícím pseudoúdům a strop na ně jakoby padal.

Celý Dolan byl v pohybu.

„Musíme být v bezprostřední blízkosti místnosti klidu!" zvolal Lloyd. „Zdá se, že Olekovo vědomí se v tomhle labyrintu vyzná opravdu dobře."

Zachery měl však dojem, že se pohybují v kruhu. Vepředu šli Lloyd a Redhorse a ostatní je následovali s asi padesátimetrovým odstupem. Cestou několikrát narazili na obrazovky. Dolan se stále ještě pohyboval tou rudou emulzí s plovoucími bublinami.

Náhle chodba končila v prostorném výklenku v němž s lál kuželovitý podstavec. Napravo a nalevo od tohoto podivného předmětu byly úzké otvory, právě tak pro jednoho člověka. Redhorse zvedl ruku a všichni se zastavili.

„Zeptejte se Oleka kde to jsme, Lloyde," rozkázal telepatovi.

Podsaditý mutant u něhož byl proces stárnutí zastaven nejdříve buněčnými sprchami a později buněčným aktivátorem, se soustředil. Na Parrala působil lhostejným, dokonce apatickým dojmem. Nadporučík si kladl otázku, zda mu to bylo vrozeno, nebo je to výsledek dlouhého života. Parral věděl, že Lloyd nejdříve pracoval v atomové elektrárně než byl povolán do Rhodanova sboru mutantů. I to však už patřilo minulosti, protože .Rhodan byl již dlouho nezvěstný, možná mrtvý. Lidstvo, které, pod jeho vedením vytvořilo největší galaktickou říši, čelilo nyní silnějšímu nepříteli.

„Jsme v blízkosti centrály," oznámil konečně Lloyd. „Olek říká, že je teď jedno, kterou ze dvou cest se dáme, obě nás přivedou k místnosti klidu."

Zachery viděl, jak se podstavec uprostřed výklenku pohnul. Horní část se odklopila a ukázala se obrazovka a na ní se objevil obličej, který se na první pohled nijak nelišil od obličeje nějakého Haluťana.

„Dvojkondiční!" vyrazil ze sebe Redhorse.

„Chovejte se klidně!" Hrozivý hlas jakoby přicházel odevšad.

„Jste ztraceni. Jestli zůstanete naživu, záleží na tom, zda budete

rozumní." Obrazovka opět zhasla.

„Strážce času měl čas akorát na těch pár slov," vysvětlil nevzrušeně Lloyd. „Blížíme se k cíli a Tro Khon má plné ruce práce s řízením."

„Stačíme ještě najít místnost klidu?" chtěl vědět Redhorse.

Telepat potrásl hlavou a vtom na něj shora dopadlo světlo. Parral zaklonil hlavu a viděl, že strop zprůsvitněl. O vteřinu později se již všichni dívali do hyperprostoru. Zachery měl dojem, že se na něj valí obrovská vína, která ho každým okamžikem musí pohltnout. Zářivé bubliny, které doposud na obrazovkách viděli, nyní někam zmizely. Místo toho spatřili nějaký obrovský ovál, který se navíc rychle zvětšoval, Zachery tušil, že vidí největší paratronovou bublinu jaká kdy existovala. Na spodní straně vejcovitého tělesa byl trychtýřovitý výrůstek, který rychle rotoval. Parral si vzpomněl na větrnou smršť, kterou viděl před léty.

Muži pod dojmem této neuvěřitelné podívané stáli mlčky. Zachery pochopil, že Tro Khon jím umožnil tento pohled na arzenál Strážců času v hyperprostoru aby je přesvědčil o jejich neuvěřitelné převaze.

„Paraarzenál!" přerušil ticho Kakutův hlas. „Za několik okamžiků budeme uvnitř!"

Parral si pod arzenálem Strážců Času představoval různé věci, rozhodně však ne něco tak obrovského. Za několik vteřin už arzenál zabíral celou panoramatickou obrazovku.

„Wanagi Yata!" zašeptal Don Redhorse. „Říše duchů!"

4.

Dolan padal na povrch paratronové bubliny, Parral měl dojem, že se dívá na moře

vroucí lávy. Z vnějšího páště bubliny vystřelovaly celé kilometry dlouhé energetické prsty. Podle fyzikálních zákonů naddimenzionálního prostoru byla parabublina cizím tělesem a mohla se udržet na svém místě pouze nepředstavitelným výdajem energie. Její plášť byl stále vystaven nesmírnému

přetížení. Nadporučík byl přesvědčený, že vnější vrstva paratronového Štítu musela být neustále obnovována, dokud se Strážcům času nepodařilo arzenál stabilizovat.

Pohled na stanici Parralovi znemožňoval soustředit se na to, co je čekalo bezprostředně po přistání.

„Olek nám radí, abychom hned po přistání Dolana opustili," řekl Fellmer Lloyd. „Neví však, jak to v paratronové bublině vypadá. Už nám nebude moci pomáhat."

„Rozhodně by se ale měl pokusit udělat pro nás nějaký východ z Dolana," řekl Redhorse. „Jinak nevím, jak se z něj dostaneme."

„Olek doufá, že se mu podaří ovlivnit třetího vykonavatele," odpověděl telepat. „Ten je odpovědný za vnitřní zařízení v Dolanovi."

Tou dobou se Dolan přiblížil k arzenálu již natolik, že byl zachycen, protuberancí. Vzápětí se v plášti paratronové bubliny objevila štěrbina, která se rychle zvětšovala. Z nitra bubliny se vyvalil žár. Pronikavý vířskot málem nadporučíka ohlušil. Dolan se roztrásl.

V plášti z čisté energie klesal Dolan do strukturní štěrbin. Když se Štěrbina za nimi zatáhla, Dolan sebou, trhl tak, že Parral upadl.

Nadporučík ležel na zádech a viděl, jak strop opět ztmavl, v posledním okamžiku však ještě stačil zahlédnout jakési nesku-tečné město. Věžovité budovy obtočené

nějakými spirálami byly rozmístěny kolem kupole spočívající na čtyřech stříbřitých koulích. Poslední, co zahlédl, byl letoun kapkovitého tvaru, který letěl neuvěřitelnou rychlostí. „Přistáváme!" zvolal Lloyd. Zachery vyskočil a vytáhl z pouzdra impulsní paprskomet. Nutnost bojovat o život ho donutila zapomenout na to, kde je. V tomto okamžiku mu bylo jedno, že návrat na Zem je prakticky vyloučený, teď šlo jen o to, přežít první útok Dvojkondičních.

„Musíme postupovat "levou chodbou," instruoval je Lloyd.

„Aye!" vykřikl Redhorse a vyrazil jako první. Běželi chodbou a ignorovali překážky, které jim Dolan stavěl do cesty. Parral sice párkrát zakopl, ale pokaždé se mu podařilo udržet se na nohou. Dolan je nebyl schopný zadržet. Za chvíli byli u úzké štěrbiny, kterou dovnitř proudilo světlo zvenčí. Redhorse pustil ostatní před sebe, až na Spinozu, který se protáhl jako poslední a štěrbina se za ním okamžitě uzavřela.

„Nestůjte tady!" zvolal Redhorse. „Musíme k budovám."

Nadporučík však byl jako ochromený. Stál na volném prostranství jehož povrch připomínal leštěné stříbro. Po okrajích přistávací plochy se týčily štíhlé budovy. Na „nebi" zářilo žhavé slunce.

Rána do zad vrátila Parrala ke skutečnosti. Otočil se a viděl Kakutův dětský obličej. Redhorse a Lloyd byli už daleko vpředu, utíkali k jedné z vysokých věží. Nadporučík se beze slova rozběhl, Spinoza se mu držel po boku a Kakuta se teleportoval na okraj kosmodromu, aby tam vyhledal vhodný úkryt.

Zachery se ohlédl a viděl, že vedle Dolana přistály čtyři kapkovité letouny. Malé čtvercovité bytosti vyskákaly na přistávací plochu a začaly provádět cosi, co připomínalo tanec. Chvíli trvalo než nadporučík pochopil, že neznámí upevňují tenké provazy na pahýlovité výrůstky na Dolanově povrchu.

„Pronásledují nás," oznámil náhle Spinoza. Zachery se podíval na protější stranu přistávací plochy a uviděl blížít se tři skříňová vozidla. Bylo zřejmé, že je dostihnou než stačí doběhnout k budovám. Nadporučík uvažoval, zda má zůstat stát a připravit se k boji. Tím by zajistil náskok Redhorsovi a Lloydovi. Kouší se do spodního rtu. Na takový hrdinský čin bude mít dost času, až ho dostihnou, usoudil.

Tro Khon pravděpodobně již zalarmoval osazenstvo základny. Znamenalo to, že už nemají šanci dlouho zůstat na svobodě. V běhu opět zaměřil svou pozornost na budovy před sebou. Stavební sloh mu byl zcela cizí, ale zdálo se mu, že stavitelé

těchto budov sledovali pouze hledisko účelnosti. Nikde nebylo nic, co by mohlo sloužit pouze k potěše oka, přes fantastické tvary budov vše působilo velmi střízlivým dojmem.

„Pozor!“ vykřikl Spinoza.

Nadporučík se otočil. První vůz byl již tak blízko, že jasně viděl jeho řidiče. Měl malou hlavu s velkýma očima i ústy. Kromě hlavy z něj nic neviděl. Parral zvedl zbraň, ale vtom Spinoza skočil mezi něj a vozidlo. Z toho, že byl slyšet náraz vozidla na jeho tělo, Parral poznal, že na stanici existuje atmosféra. Zřejmě ji vytvořili pro bytosti, které zde žijí a pracují pro Dvojkondiční.

Spinoza ležel na zemi, vozidlo se převrátilo a řidič se právě soukal z trosek. Teď Zachery viděl, že ta bytost má ve výši pasu

zesílení, na kterém je vše, co na obličeji chybělo. Spinoza nadzvedl vozidlo za předek a nechal je opět spadnout na přistávací plochu, potom se zřejmým uspokojením pleskl dlaní o dlaň. Neznámý se rozběhl vstříc dvěma dalším vozidlům a živě gestikuloval. Obě změnila směr.

Vtom na Zacheryho něco spadlo. Chtěl sice uskočit, ale zareagoval pozdě. Jakási síť s rudě zářící koulí vprostřed, ho omotala. Tenká vlákna byla překvapivě pevná. Stačilo několik vteřin a už Parral ležel spoutaný na zemi. Zdálo se, že koule se roztahuje a hned nato se zvedla Í s nadporučíkem. Parral se pokoušel zmáčknout spoušť na které měl prst. Nepodařilo se mu to. Pod sebou viděl Spinozu, jak bojuje se dvěma dalšími sítěmi. Zachery zaklel, když si uvědomil, že tím, že pozoroval Spinozu jak bojuje s příjíždějícími vozidly, zpečetil svůj osud. Parral nepochyboval, že to, co ho unášelo, je živoucí bytost. Pochyboval však, že by měla nějakou inteligenci.

„Nadporučíku Parrale!“ uslyšel ve sluchátcích Redhorsův hlas.

„Viděli jsme, jak vás unesli. Kam vás nese ta věc?“

Nadporučík zrudl. Ostatní byli zřejmě prozatím v bezpečí a viděli, jak snadno se nechal chytit.

„To nevím," hlásil. „Zdá se, že koule míří k malé kopuli na protější straně kosmodromu.¹“

„Zatím, vám nemůžeme pomoci," řekl Redhorse. „Pokuste se osvobodit a spojit se s námi.“

„Kde teď jste, pane?“

„U jednoho člena služby zužitkování odpadu," odpověděl Redhorse. „Doufám, že se Lloydovi podaří uzavřít se Smithem přátelství.“

„Služba zužitkování odpadu, pane? Smith?“ opakoval nechápavě Parral.

„To vám vysvětlíme později," slíbil Redhorse. „Musím přerušit spojení, aby nás nezaměřili. Mnoho štěstí, nadporučíku.“

„Děkuji, pane," zavrčel Parral, který měl za to, že ho ostatní nechali v bryndě.

Teď poblíž uviděl další dvě letící sítě, které něco nesly.

„Spinozo!" zvolal nadporučík.

„Nevěřte, že mě zajali," prohlásil důstojně robot. „Nechávám se nést jen abych vám zůstal nablízku. Viděl jsem, že se nacházíte v nepříjemné situaci.“

„Právě tak jako ty," zavrčel vztekle nadporučík. „Mně nenamluvíš, že by ses s těmi sítěmi dokázal vypořádat.“

„Není nic, co by Whistlerův robot pro vás nedokázal," zacítoval Spinoza firemní slogan.

Smith se podobal položenému sudu byl čtyři metry široký, ale pouze půldruhého metru vysoký. Na spodní části těla měl osm párů křivých nohou, v horní třetině pak Šestnáct paží zakončených rukama s osmi prsty. Smith musel pocházet z planety s velkou hmotností a pravděpodobně měl gravitátor. Tako Kakuta objevil tuto bytost v přístavku věže, kterou Redhorse určil za cíl. Smithem vniknutí cizinců nijak nevzrušilo a Lloyd telepaticky zjistil, že má asi tak inteligenci psa, která mu umožňuje právě jen svědomité plnění jednoduchých úkolů. Náležel k úklidové službě arzenálu a z jeho myšlenek telepat vyčetl, že zde jsou ještě asi tři tisíce příslušníků jeho národa, kteří udržují

čistotu na stanici. Smith a jeho přátelé likvidovali veškerý odpad. Byla to práce do jisté míry nebezpečná, protože se mnohdy jednalo o škodlivé chemikálie a jaderný odpad.

Lloyd pojmenoval jejich nedobrovolného hostitele Smith, protože jeho jméno se vůbec nedalo vyslovit. Smith měl v horní polovině těla kožený vak, který naplňoval vzduchem a který mohl v okamžiku vyprázdnit. Vydával při tom zvuk, připomínající vrzání starých dveří. Těmito zvuky se domlouval se sobě podobnými. Co a jak jedl se nedalo poznat.

„Nadporučík Parral a robot jsou ztraceni," řekl trpce Redhorse. „My tu také nemůžeme zůstat dlouho. Potřebujeme lepší úkryt."

Smithovo přístřeší byla místnost o ploše Čtyřicet čtverečných metrů. Ve vnější zdi byly otvory, které plukovníkovi připomínaly střilny. Těmito otvory mohli uprchlíci pozorovat část přistávací plochy.

Tro Khon opustil Dolana a nasedl do plochého vozidla, které se rozjelo k největší z věží. Kolem Dolana se začaly okamžitě hemžit bytosti nejrozumnějších ras, žádnou z nich ale Redhorse neznal. Usoudil proto, že Strážci času si přivedli po1 mocné národy z různých galaxií. Nejpodobnější lidem byli roboti.

Čtyři pátrací skupiny se z různých stran blížily k jejich úkrytu, nad přistávací plochou kroužil tucet kapkovitých letounů. Redhorse zahlédl i několik sítí jako ty, které odnesly Parrala a Spinozu.

„Hroty věží!" řekl plukovníkovi za zády Kakuta. „Vyzařují fluoreskující světlo."

Redhorse si toho už také všiml, ale neznepokojilo ho to. Přemýšlel o tom, proč nikde nevidí obzor. V dálce se všechno ztrácelo v neproniknutelné narudlé mlze.

„Předpokládám, že město je postaveno na mohutné plošině." řekl Lloyd. „Bohu

žel je Smith příliš hloupý, než abychom se od něj mohli

dovědět něco bližšího."

Redhorse se na Smithe podíval. Seděl uprostřed místnosti a připomínal nějakou pravěkou modlu. Jen občas ze sebe vyrážel to své zavrzání, které znělo docela přátelsky.

„Za pár minut se tady objeví pronásledovatelé," řekl Redhorse. „Tako, podívejte se, jestli je odsud nějaký průchod do věže."

Teleportér zmizel a plukovník se obrátil na telepata: „Vnímáte něco, co by nám mohlo pomoci?"

„Bohužel je mentálních impulsů příliš mnoho a jsou pro mě příliš cizí, než abych z nich zatím mohl vybrat relevantní informace," smutně oznámil mutant.

Ani Kakuta nedopadl lépe. Vrátil se a oznámil, že žádný průchod neobjevil. Vtom se však začal hýbat Smith.'

„Dostal povel k činnosti," řekl vzrušeně Lloyd.

Zeď před Smithem se náhle odsunula a všichni spatřili osvětlenou místnost v níž stál skříňový vůz. Po obou stranách skříně visely polokoule, v nichž byl zřejmě motor. Horní část skříně byla otevřená a nad ní byl drapák.

„Vůz na odvoz odpadků," konstatoval Lloyd, zatímco se Smith vytáhl na vůz. O pár vteřin později se otevřely dveře do jejich úkrytu. „Smith nás opouští."

Redhorse se rozhodl okamžitě rozběhl se k vozu a vyšplhal do skříně. Kakuta a Lloyd ho následovali. Všichni tři se přikrčili, aby jejich hlavy nebylo vidět. Za okamžik se vůz dal do pohybu.

„Rád bych věděl, kam nás Smith odveze," zamumlal Kakuta.

Redhorse se nadzvedl a opatrně se podíval přes okraj bočnice.

„Nuže?" zeptal se netrpělivě Kakuta.

„Myslím, že za chvíli budeme na místě, jedeme k Dolanovi," oznámil plukovník. „Smith na nás nebude brát ohled. Musíme vyskočit dřív než začne se svou prací."

„A co potom?" zeptal se Lloyd. „Kolem Dolana se to hemží cizími bytostmi."

„Myslím, že Smith má odvést trosky vozu, který poškodil

Spinoza. Pokusíme se tedy dostat do toho zničeného vozu a pak nás Smith odveze i s nimi," vyložil svůj plán plukovník. Vůz zastavil a přes ně přelétlo nějaké diskovité těleso. Redhorse tušil, že je to antigravitační projektor s jehož pomocí Smith nadzvedne vrak vozu.

„Ted'!" zvolal Redhorse a přehodil jed" nu nohu přes bočnici a vteřinu se orientoval. Spinozou zničený vůz ležel ve vzdálenosti pěti metrů a Smith u něj něco kutil s pomocí antigravitačního projektoru. Nikdo jiný poblíž nebyl, až těsně u Dolana se pohybovaly nějaké podivné bytosti, ale zdálo se, že si Smithe a jeho vozu na odpadky nevšímají.

Redhorse seskočil z vozu a dvěma skoky byl u svého cíle. Dvířka zničeného vozu byla zaklíněna, takže se Redhorse musel protáhnout otevřeným okénkem. Plukovník se stáhl do rohu vozidla, aby uvolnil místo Kakutovi a Lioydovi. Když se oba vsoukali do havarovaného vozu, nebylo tam k hnutí. Byl nejvyšší čas, protože vzápětí byl vrak zdvižen a potom z výšky hozen do Smithova vozu. Smith se rozjel.

„To jsem zvědav, kam nás veze ted'," řekl Kakuta.

„Nejspíš k nejbližší tavící peci," soudil Fellmer Lloyd.

Plukovníkovi se podařilo vyprostit se z trosek a vyhlédnout ven. Byli už na okraji

přistávací plochy. Nad nimi kroužily tři kapkovité letouny.

„Máme doprovod," oznámil Redhorse. „Lloyde, pokuste se zjistit, kdo pilotuje ty letouny."

„Žádné mentální impulsy," konstatoval Lloyd. „Jsou to automaty."

Redhorse odepnul z opasku mikrobombu. „Než aby nás přetavili, raději to zařízení vyhodíme do povětří," prohlásil.

Létající síť se blížila k věži, která se podstatně lišila od ostatních jak svou výškou, tak množstvím jakýchsi výrůstků podobných ostnům. Nadporučík Parral byl sice odsouzen k nehybnosti, síť se však při letu otáčela a tak měl docela dobrý rozhled, až na to, že světlý materiál odrážel paprsky umělého

slunce a chvílemi ho oslňoval. Letěl ve výšce asi padesáti metrů a síť se Spinozou letěla za ním. Nadporučík se již trochu uklidnil. Z toho, že nebyl zabit, soudil, že ho Strážci času chtějí živého. i když možná jen proto, aby ho vyslechli.

Síť se snesla na jednu z plošin vysoké věže. Plošina byla průhledná a pod tíhou poručíkoval těla se trochu naklonila, když se k Parralovi připojil Spinoza skoro se sklopila a kdyby je síť nedržely, sklouzli by po hladkém povrchu.

Čas plynul. a nic se nedělo, ale Zachery měl nepříjemný pocit, že ho nějaké oči stále pozorují. Byl rád, že Spinoza mlčí, na jeho řeči rozhodně neměl náladu.

Najednou se plošina pohnula a zajela do věže otvorem, který se otevřel ve zdi. Tma uvnitř Parrala překvapila. Vzpomněl si, že Spinozovy oči jsou zařízení na noční vidění.

„Co vidíš, Spinozo?“ zeptal se, ale od povědí mu bylo jen nějaké zachrčení. Robot nenosil přilbu a tak provazy, které ho poutaly mu pronikly, i do úst a vytvořily roubík.

Parral se musel spokojit vlastním pozorováním. Zdálo se mu, že poblíž rozeznává slabě světélkující těleso, patrně kouli, patřící k síti.

Náhle se plošina opět dala do pohybu a stoupala tak rychle, až se nadporučíkovi zvedl žaludek, Chtěli je vynést až na špicl věže? Ale co tam?

Plošina se zastavila a síť ho opět zvedla. Na hrozný okamžik měl dojem, že ho chce pustit do hlubin pod ním, ale pouze ho přenášela na jiné místo. Místnost byla osvětlená, i když slabě. Síť spustila nadporučíka na nějakou pryčnu, o dva metry dál na stejném lůžku ležel Spinoza. Místnost byla kruhová a byla zde spousta různých pák.

Do místnosti vstoupila bytost podobná člověku, ale podsaditá a pokrytá jakýmsi šupinatým pancířem. Hlava vybíhala do čenichu, z něhož po stranách trčely dva žluté špičáky. Také přivřené oči působily dojmem něčeho potměšilého a zlého. Ne-

známý měl zbraň se čtyřmi krátkými hlavněmi a mířil s ní na nadporučíka. Blížil se pomalu. Pancír se mu nafialověle leskl, takže vypadal jako ochranný oblek z kalené oceli.

„Ahoj," zaskřehotal Zachery, protože hrdlo měl stažené strachem. „Jen hned nestřílej, příteli."

„Vroligurath není tvůj přítel," oznámil hlas přicházející neznámo odkud. „Bude střílet, pokud mu to rozkážu."

Parral si byl jistý, že k němu promluvil Strážce Času. Vroligurath se zastavil dva metry od nadporučíka. Zacheryho upoutala konstrukce jeho zbraně. Zdálo se, že nemá ani zásobník, ani spoušť.

Ozbrojenec se náhle otočil a zároveň, pouta začala povolovat. Provazy se stočily a vytvořily svérázný plášť kolem koule. Zachery si oddechl, když toto podivné stvoření sklouzlo z pryčny a odkutálelo se pryč z místnosti. Parral se přesvědčil, že také Spinoza byl zbaven pout. Robot okamžitě vstal.

„Pozor, Spinozo!" zvolal nadporučík. „Nechceme ty chlapce dráždit."

„To je správný postoj," zahřímal hlas odnikud. „Dimostřelec vás okamžitě zabije, pokud byste se rozhodli ho napadnout."

„Co je to dimostřelec?" zeptal se nadporučík.

„Vroligurath patří k lidu, jehož loajalita je mimo veškerou pochybnost," zněla odpověď. „Proto on a jeho přátelé nosí dimotransmet. Tato zbraň působí malou strukturní trhlinu, takže stačí jediný výstřel a nepřítel je v podobě energetické spirály vržen do hyperprostoru. To jistě nechcete podstoupit."

Parral se pohrdavě zasmál. „Ta zbraň nemá spoušť!"

„Také ji není zapotřebí," vysvětlil mu kdosi. „Je do ní zabudován sensibilátor. Cítili se Vroligurath ohrožen, zesílí výpotek z jeho kůže a zbraň okamžitě vystřelí. Díky tomu jsou dimostřelci zbaveni obtížného rozhodování, zda vystřelit nebo ne."

Parralovi vyrazil pot po těle. Co když se ten střelec bude cítit ohrožen, ačkoliv mu ve skutečnosti nic hrozit nebude? Na-

jednou si uvědomil, že i bez pout by měl zůstat nehybný. Každý jeho pohyb by si ten tvor mohl špatně vyložit.

„Musíš zůstat na místě a nehýbat se," řekl Spinozovi.

„Už Konfucius hlásal podrobení se individua," povzdechl si robot. „Za této situace mi nepříjde za těžko vzít si jeho poučení k srdci."

Vrolígurath nyní stál mezi nimi a zřejmě čekal na rozkazy. Parral se odvážil pohnout hlavou a rozhlédnout se po místnosti. Pryčny a páky tvořily jediné zařízení, ale nadporučík si všiml tmavých rýh na zdi, které vedly od stropu až k podlaze. Zřejmě se části stěn daly odsouvat.

Vtom do místnosti vstoupil Strážce Času. Ten kolos měřil přes čtyři metry a ramena měl široká tři metry. Tři oči o průměru dvaceti centimetrů se dívaly upřeně na Parrala.

Dvojkondiční se postavil na své běhy, takže se jeho hlava ocitla zhruba ve stejné výši jako Parralova. Zachery mimovolně ucukl, když zblízka uviděl tlamu s ostrými zuby.

„Nechci, abyste se mě báli," řekl obr v interkosmu. „Zatím vás nezabiji. Třeba se budete hodit jako nový navigátor do mého Dolana."

„Tro Khon!" vyrazil ze sebe Zachery.

„Ano, osobně," přisvědčil Strážce času. „Můj Dolan potřebuje opravu a já potřebuji vykonavatele číslo jedna do svého společenství. Olek se bouří a eliminuji ho před tím, než stanici opustím."

„Řekněte VroIIgurathovi, že mohu vstát," řekl Parral. „Už mi dřevění údy z té nehybnosti."

„Když jsem přítomen, tak nic nepodnikne," uklidnil ho Strážce času. „Můžete se hýbat."

Když nadporučík vstal, zatočila se mu hlava a mohl promluvit až po několika vteřinách.

„My nejsme narušitelé času," prohlásil. „Nechceme také vést válku proti Strážcům

času. Máme jediný cíl dokázat naši nevinu dřív, než dojde ke

katastrofě."

„Ke katastrofě dojde, aspoň z pohledu vašeho lidu," odpověděl Tro Khon. „Něco vám ukážu. Ozřejmí vám lo poměr sil."

Strážce času vstal, udělal dva kroky a pohnul nějakou pákou. Zachery měl najednou dojem, že stojí v nějaké prostorné místnosti uprostřed které je průhledná nádoba v níž plave tělo Strážce času v nějaké průzračné tekutině.

„Spí," vysvětloval Tro Khon. „Ta věc, na níž nádoba stojí, je stočený Dolan. Místnost, kterou vidíte, se nachází v této budově. Takových buněk na spaní je tu deset tisíc a v každé spí jeden Dvojkondiční se svým Dolanem, dokud ho neprobudí vibrační poplach."

„Ne! Vy lžete!" zaječel Parra!. Ještě nedozněl zvuk jeho hlasu a on už věděl, že je to pravda. Deset tisíc Strážců času i s Dolany!

„Už chápete jak žalostné jsou snahy vašeho lidu?" zeptal se Tro Khon. „Stačí probudit jen pár přátel a můžeme okamžitě potrestat Pozemšťany za narušení času,"

Nadporučík se nemohl soustředit, myšlenky mu přesakovaly a vyrážel ze sebe jen neartikulované zvuky. Teprve když trojrozměrný obraz zmizel, podařilo se mu trochu se uklidnit.

„Teď jste videí věž uchování," řekl Strážce času. „Vytvořím ze Strážců času komando, které povede boj s lidstvem. V této věži je také obsluha Strážců času, tři tisíce příslušníků různých národů."

Tro Khon předvedl další obraz. Parral spatřil po sobě příslušníky čtyř různých ras, kteří plnili různé úkoly.

„Jsou to budiči, konzervátoři, ošetřovatelé a upravovatelé," pokračoval ve výkladu Tro Khon. „Bytosti z různých kosmů, které zde pracují na společném úkolu."

Různé vesmíry, opakoval si nadporučík. Teprve v této chvíli si doopravdy uvědomil, jak bezmocné lidstvo je. Před Časovou policií nemohlo obstát. V této chvíli se na Zemi radují z vítězství a zatím ještě netuší, co skrývá arzenál Strážců času,

ukrytý v hyperprostoru. Bude to pro lidstvo drsné probuzení, až se ve Sluneční soustavě objeví Tro Khon se svými posilami. To byla nadporučíkova poslední myšlenka před okamžikem, kdy upadl do hlubokého bezvědomí.

5.

Smith se svým vozidlem zajel do rozlehlé haly a zastavil. Vůz byl okamžitě obklopen prapodivně vyhlížejícími bytostmi. Cizinci byli oblečeni do nějakých pytiovitých šatů, takže vidět byla jen hlava. Přesto i pod Šaty bylo znát, že mají tělo pokryté výrůstky. Celá hlava byla porostlá vlasy mezi nimiž bylo těžké rozeznat čtyři světlé oči.

„Jsou to Smithovi pomocníci," oznámil Lloyd. „Obsluhují konvertor. Je na Čase vypadnout."

„To by nás objevili," namítl Kakuta. „Teleportuji vás na druhý konec haly,"

„Nechci, abyste prozradil své schopnosti," řekl Redhorse. „Svůj jediný trumf zahrajeme až naposled."

„Jak myslíte," zamumlal uraženě Kakuta.

Nad jejich hlavami se objevily dva antigravitační projektory řízené Smithovými pomocníky a vrak se začal zvedat. Nezbyvalo než vylézt. Kakuta byl první na řadě.

Vylezl a zůstal viset ve vzduchu. Podivné bytosti přerušily práci a vyjeveně na něj zíraly. Kakuta spadl na sedadlo vedle Smithe. Také on se na něj díval překvapeně.

Kakuta vytáhl svůj paprskomet a vystřelil pro výstrahu.

Smith popuzeně zavrčel a pokusil se Kakutu chytit, ale teleportér se dostal jediným skokem mimo dosah jeho mnoha paží. V tu chvíli se z houpajícího se ve vzduchu vraku vysoukal také Lloyd a pomalu se dostával z oblasti beztlíže. „Utíkají!" vykřikl spokojeně telepat. „Neradujte se předčasně," zchladli ho Kakuta. „Běží pro pomoc a Strážci času už asi vědí, kde nás mají hledat."

Ted' se z trosek soukal Redhorse a Smith konečně pochopil, že ti tři nejsou žádní přátelé. Zvedl se ze svého sedadla a zamířil

ke Kakutovi se zřejmě nepřátelskými úmysly, ale potom zaváhal a nevěděl na koho ze tří se má vrhnout. Kakuta a Lloyd se dali na útěk a tak se rozhodl vylít si zlost na plukovníkovi. Ten se právě dostal z oblasti beztlíže a přitom ztratil rovnováhu a spadl.

Smith vyrazil vítězoslavný výkřik a vrhl se na Redhorse, ale dostal se do okruhu působení antigravitačního projektoru, gravitátor ztratil účinnost a jeho sudu podobné tělo se překulilo. Redhorse vyskočil a chtěl se rozběhnout za mutanty, když ho těsně minul žhavý paprsek, který zbarvil dočerna kousek podlahy. Otočil se a uviděl přibíhat skupinu ozbrojených robotů.

Plukovník se vrhl na zem, překulil, uvolnil pojistku mikrobomby a hodil ji. Halou jakoby prolétl blesk.' Roboti, kteří byli vepředu, byli smeteni, ale přes jejich deformovaná těla se již hnali další. Redhorse zaklel. Kakuta a Lloyd na něj čekali u zdi bály. Oba měli paprskomety a bomby v ruce.

„Vrhneme je najednou," zakřičel Redhorse.

Když se Parral probral, Tro Khon už by! pryč. Vrollgurath ho ostražitě pozoroval od vchodu. Spinoza stá! vedle své pryčny a zřejmě nevěděl, co má dělat.

„Jak dlouho jsem byl v bezvědomí?" zeptal se unaveně nadporučík.

„Něco přes půl hodiny. Neodvažoval jsem se vám pomoci, protože.. ." nedomluvil, ale vrhl! výmluvný ohled směrem k dimostřeici.

Zachery přitiskl obě ruce ke spánkům. Hlava mu třestila. „Měl jsem hrozný sen, viděl jsem deset tisíc Strážců času s jejich Dolany v této budově," zašeptal.

„To nebyl sen," řekl suše Spinoza.

Zachery zasténal. „Řekl něco Tro Khon než odešel?" zeptal se.

„Jen mi připomněl, abych nedráždil Vrollguratha," informoval ho robot. „Ale to bych stejně neudělal."

Nadporučík Parral se pokoušel srovnat si myšlenky. Podíval se

na sebe a ke svému údivu zjistil, že má stále ještě veškerou svou výzbroj a výstroj, mikrobomby i těžký paprskomet. Doufal, že Vrollgurath nepostřehne, že jeho pravička se už dotýká pažby paprskometu. Srdce mu splašeně tlouklo. Jestliže teď postřehne jeho pohyb a správně ho vyhodnotí, jeho zbraň automaticky vypálí. Parralova ruka se pohnula ještě o centimetr a opět strnula. Nadporučík si olízl suché rty a snažil se vyčíst něco z Vrollgurathova výrazu. Jeho tvář mu však byla natolik cizí, že z ní nic vyčíst nedokázal. Měl teď bleskově tasit.

nebo pokračovat ve svých téměř milimetrových pohybech? Dokáže vůbec ovládnout chvění své ruky? Zavřel oči, ale ani to nepomohlo, stále před sebou viděl ten strašný obličej. K čemu vlastně je dobré pouzdro? Bude o tom muset promluvit s Redhorse.

Nebo snad Tro Khon chce dohnat své zajatce k sebevraždě tím, že nehybnost nevydrží a udělají chybný pohyb?

Musí se rozhodnout!

Co vlastně získá tím, že toho střelce zabije? Okamžitě sem vtrhnou jiní, aby ho pomstili. Čas, musím získat čas, abych aspoň stačil zničit tuto místnost s celým jejím zařízením. Snad by pak spáči již nemohli procitnout.

Zachery se zlostně zasmál. Je blázen a nenapravitelný fantasta. Uvažuje o kůži medvěda, co ještě běhá po lese. A jeho nerozhodnost vzrůstala, čím déle o tom uvažoval. Byl tak zabraný do svých úvah, že sebou trhl, když uslyšel Spinozův hlas.

„Co budeme dělat?“ zeptal se Spinoza.

„To nevím,“ odpověděl Zachery. Co by asi v této situaci udělal Don Redhorse?

„Vy jste člověk, vy musíte vědět, co teď můžeme podniknout,“ naléhal robot.

„Zbláznil jsi se? To, že jsem člověk, mi nedává patent na rozum,“ bránil se Parral.

„Konfucius znal odpovědi na všechny otázky, a byl to člověk.

Vy jste také člověk a tudíž ani pro vás by to neměl být problém," rozvinul svou úvahu Spinoza.

„Velmi pronikavé!" řekl Zachery vztekle. „A co by dělal ten tvůj vzor v naší situaci?"

„Jak to mám vědět?" dotčeně se zeptal Spinoza. „Jsem snad člověk?"

„Ne! Ty jsi ten nejneschopnější robot, co znám," popřel to energicky Zachery. „A ušetři mě svých bláznivých nápadů!"

Musím to udělat, řekl si s náhlou rozhodností a jeho ruka se opět dala do pohybu. Vrollgurath stál stále nehybně a Parral věděl, že se ocitl na hraně mezi životem a smrtí.

^ A ý

Hřmot výbuchů tří mikrobomb přehlušil syčení paprskometů a praskání ohně. Kouř a prach zastřely plukovníkovi výhled, ale pronásledovatelé na tom nebyli lépe. Redhorse si uvědomoval, že získali jen chvíli oddechu během níž museli najít novou únikovou cestu.

„Obkličují nás!" vykřikl Lloyd. „Zaznamenal jsem mentální impulsy z druhé strany haly."

„Teleportuji se s vámi do jiné Části bubliny," znovu navrhl Kakuta. Byl však opět odmítnut.

„Budeme postupovat podél stěny haly," rozhodl plukovník. „Snad narazíme na nějaké spojovací dveře do sousední budovy."

Redhorse nepřeceňoval, své síly, věděl však, že se na ně zatím může spolehnout. Obával se o mutanty. I když byli nositeli buněčného aktivátoru, byl Kakuta vyčerpán již dvěma skoky z WYOMINGU do Dolana, také proto plukovník odmítl Japoncův návrh.

Brzy skutečně narazili na úzkou chodbu vedoucí ven z haly a Redhorse se zastavil. „Nějaké impulsy?" zeptal se Lloyda.

„Nezdá se^ že by tam někdo byl, ale nezapomínejte, že pozitronické mozky robotů nejsem schopený zaměřit," odpověděl telepat.

Redhorse zaráželo, že pronásledování jako by ustalo. B ojí se, že máme ještě účinnější zbraně, nebo nás chtějí vlákat do léčky? Indián zvedl ruku: „Počkejte zde, projdu tou chodbou a zjistím, jestli je Čistý vzduch. Když bude, ozvu se vám, pokud ne, pokračujte dál sami, ale nezapomínejte na náš hlavní úkol: způsobit Strážcům času co největší škody, aby se museli zabývat především sami sebou," řekl.

V chodbě plukovník na nikoho nenarazil a po chvilkovém váhání se zbraní v ruce vstoupil do sousední haly.

Byl zmatený, když viděl, že objekt nemá stěny v obvyklém smyslu slova. Ohraničovala ho pouze nějaká pomalu rotující zářivá oblaka. Strop působil jako zrcadlo. V podlaze uprostřed místnosti byl trojúhelníkový otvor. Působil dojmem jediné hmotné reality v tomto prostoru a Redhorse si byl jistý, že právě odtud vycházejí všechny klamavé efekty, které ho obklopovaly.

„Můžete sem!" řekl do vysílačky, zabudované v přílbě. „Tady nám nehrozí žádné nebezpečí."

„Co je to?" žasl Kakuta, když se rozhlédl v neobvyklém prostoru. „Bludiště?"

„Počkejte pár vteřin a uvidíte, že si na to zvyknete," řekl plukovník.

„Nelíbí se mi to," zamumlal Lloyd. „Vypadá to jako past."

„Nesmysl," oponoval mu Redhorse. „Tenhle prostor Strážci času nevytvořili teď, existoval dávno před tím, než jsme se tady objevili."

„Jak velký je vlastně tento prostor?" chtěl vědět Lloyd.

„To nezjistíme, dokud ho celý neprojdeme," soudil Indián.

„Je tu ale jen jeden východ," upozornil Kakuta. „Stačí ho obsadit roboty a jsme v pasti."

„Potom přijmeme vaši nabídku a teleportujeme se," ujisti] ho Redhorse.

„Vidíte ten otvor v podlaze?" zeptal se Lloyd. „Rád bych věděl, k čemu slouží."

„Podíváme se na něj zblízka," navrhl plukovník a vykročil. Bylo nemožné stanovit skutečnou vzdálenost ke středu místnosti a všichni tři se ocitli u otvoru rychleji než čekali. Od obou odvěšen trojúhelníku vedly do hlubiny schody, které se po několika metrech jakoby slévaly. Viděli však odhadem jen čtyři, nejvýš pět metrů do hloubky, dále už všechno zakrývala mlha hustá jako mléko. Od přepony dolů vedla kolmá šedá zeď. I ona mizela v té neproniknutelné substanci.

„Měli bychom se tam podívat," řekl Redhorse.

Kakuta bezděčně ustoupil od okraje otvoru. „Vy tam chcete sestoupit?" zeptal se.

„Mám to v úmyslu," ujistil ho plukovník. „Mám pocit, že jsme na stopě záhadě paratronové bubliny. Pohled na toto dvojité schodiště, které by Člověk nedokázal postavit, mě vede k domněnce, že to vše nějak souvisí s hyperprostorem. Třeba jsme na místě spojení dvou různých dimenzí."

„A kam vedou ty schody, podle vašeho mínění?" zeptal se Lloyd.

„To zjistíme," řekl přesvědčeně Redhorse a bez váhání vstoupil na první schod z hladkého, ale na pohled pevného materiálu.

„Od okamžiku, co jsem vkročil na schody, nejsem schopný vnímat žádné impulsy," konstatoval Lloyd. „Je to, jako kdyby v secími kolem vymřeli. Buď pronásledovatelé ustoupili někam hodně daleko, nebo je tu nějaká clona, která žádné impulsy nepropouští."

„A naše impulsy vnímáte?" chtěl vědět Redhorse.

„Ano, s tím nemám žádné potíže," oznámil za okamžik Lloyd.

„Půjdeme dál," rozhodl plukovník.

Schodiště bylo relativně strmé. Když dorazili k místu, kde se jim zdálo, že se schodiště spojují, zjistili, že to byl optický klam. Ve skutečnosti se křížovala. Čím dále muži sestupovali, tím pro ně bylo obtížnější udržet se na nohou ačkoliv schody byly teď širší. Byly však šikmější a rovný povrch menší.

Zdola k nim začalo mlhou pronikat červené světlo. Stěna na

druhé straně se teď svažovala šikmo a muži se od ní stále více vzdalovali. ,'

„Pohybujeme se uvnitř obrovského zakřiveného trychtýře," řekl Redhorse. „Dvojité schody vedou po jeho vnitřních stěnách. Protože se trychtýř se dolů zužuje, křížují se schodiště na mnoha místech."

„Jak jste přišel na to, že jsme v trychtýři?" žasl Kakuta.

„Viděli jsme ho z kosmického prostoru," odpověděl Redhorse.

„Myslíte, že jsme uvnitř toho výrůstku, který vybíhá z paratronové bubliny do hyperprostoru?" zeptal se Lloyd.

Redhorse přikývl: „Shodli jsme se na tom, že je arzenál vybudován na plošině, která je stabilizována paratronovou bublinou. Pod touto plošinou není nic kromě tohoto trychtýře, který jsme viděli již z Dolana. Pokud se budeme pohybovat hlouběji, stále zůstaneme pouze v této části bubliny."

„Potom se musíme vrátit," usoudil Kakuta. „Jaký smysl bude mít i když pronikneme nejhloběji?"

„Rád bych zjistil, co se tam dole nachází, protože je také možné, že celý arzenál je vlastně nesen právě tímto útvarem," rozvinul plukovník svou překvapivou hypotézu. „Zde je styčné místo dvou fyzikálně zásadně odlišných dimenzí. A Strážci času se naučili využívat energie hyperprostoru k vlastním účelům."

Jeho noha, kterou nahmatával další schod, se octla v prázdnu. Redhorse počítal, s tím, že v určitou chvíli dospějí k bodu, kdy zešikmění schodů bude tak velké, že se promění v hladkou zeď. O deset metrů níž se musely schody opět zvětšovat.

„Nyní zapnu svůj létací aparát a pokusím se dostat ještě o něco níž," oznámil svým druhům. „Počkejte na můj pokyn."

„Nechtěli jsme zapínat létací aparáty z obavy před zaměřením," připomněl Kakuta.

„Nemyslím, že bychom se tady museli o to starat," namítl plukovník. „Sem nás nikdo pronásledovat nebude. Navíc je tu takové množství energie, že energie našeho agregátu je

nezaměřitelná."

Redhorse se rozletěl dolů. Už po pár metrech ho zcela obalila rudá masa, kterou pozorovali již z Dolana. V dolní polovině trychtýře byl vliv hyperefektů zřejmě velice silný. Redhorse se podíval nahoru a musel se kousnout do rtu, aby nevykřikl hrůzou. Zdálo se mu, že Kakuta a Lloyd se zmnožili. Těla obou mužů se zdála znetvořená téměř k nepoznání. Plukovník věděl, že se jedná pouze o optický klam, ale ten obraz působil strašidelně.

Náhle létací aparát vypověděl službu. Důstojník zmáčkl pojistné tlačítko, přístroj však nereagoval. Velitel WYOMINGU nehybně visel v rudě zářící emulsi. Nepřivolal však pomoc, protože nechtěl své druhy ohrozit. Prohlédl si přístroj, ale zjistil, že je v pořádku. Prostě energie v této části trychtýře nijak nepůsobila. Vtom Indián s hrůzou zjistil, že pomalu klesá. Za nějakou dobu se tak musel dostat na konec trychtýře a vyletět do hyperprostoru. V tom okamžiku by byl ztracený.

„Proč se nevracíte?" uslyšel ve sluchátcích Kakutův hlas.

„Ještě okamžik, chci se zde dole porozhlédnout," odpověděl Redhorse.

Doufal, že mutanti nepostřehnou, že lže. Lloyd se vystříhal kontroly myšlenek svých společníků. V případě, že se dlouho nebude vracet, jistě toto své plavidlo poruší. Redhorse proto musel jednat rychle. Plukovník začal nohama dělat pohyby, jako kdyby „šlapal vodu" a rukama dělal tempa. Stále se však nedokázal dostat z všeobklopující masy. Když se podíval nahoru, zjistil, že mutanti se z jeho pohledu proměnili v obry, kteří jakoby náleželi k jinému světu. A tak tomu do jisté míry opravdu je, pomyslel si sklíčeně. Mutanti patří k reálnému, světu, kdežto já klesám stále hlouběji do jiné dimenze.

„Co jste objevil tam dole?" zeptal se Kakuta.

„Nic zvláštního." Redhorse se snažil, aby jeho hlas zněl klidně.

„Proč neodpovídáte?" křičel Kakuta. „Už vás nevidíme.

Odpovězte!"

Plukovníkovi naskočila husí kůže. Slyšel své druhy, ale jeho slova k nim nepronikala. Znamenalo to, že v nejbližších okamžicích se rozhodnou pustit se za ním, aby zjistili co se stalo. To by znamenalo, že všichni tři budou ztraceni.

„Zůstaňte, kde jste!" křičel zoufale Redhorse.

Místo odpovědi uslyšel Lloydovo volání: „Už nevnímám vaše myšlenky, plukovníku. Nevím, zda nás slyšíte a co se švární stalo. Následujeme vás a pokusíme se vám pomoci."

Redhorse už věděl, že odpovídat nemá smysl. Byl zajatcem pětidimenzionálního

schodiště a za několik vteřin do stejné pasti padnou i jeho druzi.

Vše se odehrálo tak rychle, že si Parral později nedokázal vzpomenout na žádné podrobnosti. V průběhu událostí se však zdálo, že každá vteřina trvá věčnost. Nadporučík jednal bleskově, ale Vrollgurath, který se mohl spolehnout na sensibilátor, byl rychlejší. Ještě rychlejší než Pozemšťan a bytost z cizí galaxie byl ale Spinoza, Robot skočil mezi Parrala a střelce a energetická spirála zasáhla jeho. Ve chvíli, kdy zmizel v hyperprostoru v podobě shluku molekul, Parral vystřelil.

Vrollgurath byl odhozen ke zdi a po ní se svezl k zemi, jeho spár se ještě pokoušel zvednout zbraň, ale nedokázal to. Zachery vyskočil.

„Spinozo!" zaječel nadporučík, ačkoliv věděl, že mu už nikdo nemůže pomoci. Potom klopýtavě vykročil k dimostřelci. Sklonil se nad nehybnou postavou a chtěl si vzít zbraň, která se Spinozovi stala osudnou, ale vtom ho napadlo, že vzhledem k tomu, že nemá spoušť, je pro něj bezcenná.

Začal se bezradně rozhlížet. Věděl pouze, že je v nejvyšším patře obrovské věže v níž spí deset tisíc Strážců Času se svými Dolany. Mimo to se všude hemží nepřátelské bytosti, které se o spáče starají. Bylo vyloučené, že by se nadporučíkovi podařilo

nepozorovaně proniknout do nejnižšího patra. Kladl si tedy otázku, jaký smysl by mělo, kdyby zničil místnost, ve které byl. Jestliže jsou všechna ta kontrolní zařízení, která v ní jsou, určena pouze ke sledování všech prostor, jejich zničení nikomu neublíží. Větší efekt by mohl mít útok

na místnosti spáčů. Parral věděl, že nemá co ztratit, přesto však váhal. Má se pokusit o spojení s ostatními? Kakuta by ho odsud mohl dostat.

Nadporučík potřásl hlavou. Plukovník a oba mutanti mají jistě dost vlastních problémů, musí jednat na vlastní pěst. Cíl je jasný – co nejvíce zdržet další útok Strážců času na Solární impérium, aby doma získali Čas na vybavení co největšího počtu kosmických lodí FpF zařízením.

Parral vykročil. Opatrně nahlédl do slabě osvětlené chodby. Byla prázdná. Překročil práh a okamžitě na něj padl nějaký stín a silný úder mu vyrazil zbraň z ruky. Nadporučík vykřikl, byl to Tro Khon, kdo si tu na něho počkal.

Tro Khon postavil nohu na paprskomet a nadporučík slyšel jak zbraň křupla. Spinozova oběť byla marná jen kvůli Zacheryho neopatrnosti.

„Sensibilátor plní dvě funkce. Jednak přivede zbraň k výstřelu, ale také vyšle signál nouze v případě, že jeho nositel padne.“ vysvětlil Tro Khon. „Teď nevím, co s vámi. Nejlepší bude, když vás vezmu na palubu svého Dolana. Tam nemůžete napáchat žádnou škodu.“

„Proč mě rovnou nezabijete?“ zeptal se temně Zachery.

„Zasloužíte smrt,“ klidně řekl Strážce Času. „Vaši společníci jsou však dosud na svobodě a možná vás budu potřebovat jako rukojmí!“

Když se na nadporučíka snesla síť, kterou již znal, nebránil se.

6.

Redhorse vytáhl impulsní paprskomet z pouzdra a vystřelil. S ulehčením konstatoval, že zbraň funguje. Rudá masa, která vyplňovala dolní část trychtýře, se rozštěpila, plukovníkův

sestup se zastavil. Zmačkl spoušť podruhé a měl úspěch začal pomalu stoupat.

„Kakuto!" zakřičel, ale nikdo mu neodpověděl, ještě nebyl dost vysoko. Vystřelil ještě jednou a opakoval své volání.

„Ano?" ozval se teleportér a hlas se mu chvěl radostí. „Je všechno v pořádku, Done?"

„Zůstaňte, kde jste!" rozkázal plukovník. „Tady je to nebezpečné. Za chvíli jsem u vás."

Létací aparát najednou opět naskočil a plukovník bez obtíží splnil svůj slib.

„Trychtýř přechází postupně do hyperprostoru. Rudá emulze absorbuje skoro všechny druhy cizí energie, naštěstí parprskomet ještě fungoval, to mě zachránilo," informoval mutanty.

„Vrátíme se ledy?" zeptal se Lloyd.

„Ano, víme teď, že trychtýř je místem styku paratronové bubliny a hyperprostoru a že plošina, tak říkajíc, plave na polomateriální emulsi, kterou je vyplněn," shrnul plukovník.

„Ale trychtýř není to, co jste doufal, že najdete," hádal Lloyd.

„Opravdu ne," přiznal Redhorse. „Někde v arzenálu musí být obrovský zdroj energie a já jsem myslel, že bychom tady dole mohli najít nějaký mezidimezionální transmitter."

Redhorse měl v úmyslu poškodit nebo dokonce zničit tento energetický zdroj. Muži sloupali mlčky. Redhorse přemýšlel, zda se nemají rozdělit a pokračoval v pátrání po transmileru. Možná, že by se aspoň jednomu z nich podařilo tento úkol splnit. „Obávám se, že nás nahoře už budou čekat, i když pronásledovatelé asi předpokládají, že jsme se zřítili do hyperprostoru," přerušil jeho úvahy Kakuta.

„Sdílím vaše obavy," řekl plukovník. „Jestli půjde do tuhého, budete nás muset z nebezpečné zóny teleportovat, Kakuto."

„Kam?" zeptal se lakonicky Kakuta.

Redhorse přemýšlel. Potřebovali by aspoň jeden bezpečný úkryt, ale zdálo se, že v arzenálu takový není.

„Proč bychom neskočili zpět do Dolana?“ navrhl Lloyd. „Tam nás hledat nebudou.“

„Dobrý nápad,“ souhlasil Redhorse. i. Musíme ovšem počítat s tím, že tam narazíme na opraváře, s nimi si však už nějak poradíme. Navíc tam nám může pomoci Olek, pokud je ještě naživu.“

„Zachytil jsem cizí myšlenkové impulsy,“ oznámil Lloyd. „Na konci schodiště je stráž a čeká na nás.“

Redhorse beze slova uchopil Kakutu za ruku a Lloyd udělal totéž. „Doufám, že budeme mít štěstí,“ zamumlal při tom teleportér.

„Jen odvahy!“ sykl plukovník.

Sít' spoutala nadporučíka stejně důkladně jako předtím arychleho dopravila zpět do Dolana. Ostatně v této chvíli Zachery ani nebyl schopný nějakého odporu. Teprve teď si uvědomil, že si na Spinozu zvykl a bral ho jako živou bytost, jako přítele. Postrádal ho.

Bez zájmu se díval na světlou přistávací plochu pod sebou, po které se pohybovala podivná vozidla. Také bytosti, které se tam pohybovaly, nikdy v životě neviděl. Vypadalo to, že v arzenálu Strážců času slouží příslušníci několika sel různých národů. Parral pochyboval, že by to dělali dobrovolně. Jistě by se mnozí z nich rádi dostali odsud, z područí Strážců času.

Zachery začal uvažovat, zda by na palubě Dolana nemohl s některými z nich navázat kontakt. Nadporučík však nevěděl, jaké rozkazy má sít' a jestli ho dopraví tam, kde kontakt s opraváři bude možný. Zároveň litoval, že nemá Lloydovy telepatické schopnosti. To by mohl navázat spojení s Olekem. Zděsil se však, když si vzpomněl na Tro Khonova slova, že ho možná bude potřebovat jako navigátora. Raději by zemřel, než by sdílel Olekův osud.

Ta myšlenka připomněla nadporučíkovi jeho předsevzetí bránit se, dokud živ bude. Rozhodnost, kterou ztratil po Spinozově zmizení a následném vlastním selhání, se mu vrátila. Sít' jako

by to vycítila a ještě více utáhla pouta. Pokus o osvobození během letu by ovšem byl stejně nesmyslný.

V bezprostřední blízkosti parkujícího Dolana stálo několik montážních vozů a v plášti živoucí lodi bylo několik otvorů, zřejmě aby opraváři měli snadnější přístup.

Sít' pomalu klesala na přistávací plochu. Několik kapkovitých letounů kroužilo poblíž. Parral měl zato, že stále hlídkují po celé paratronové bublině a zjišťují, zda někde nedochází k narušení vnějšího obalu. Energetická ochrana arzenálu vyžadovala obrovské elektrické napětí. Stanice v hyperprostoru byla anachronismem, který za normálních okolností by nemohl uchovat žádné těleso z časoprostorového kontinua ve stabilní formě. Skutečnost, že Strážcům času se to podařilo, byla dalším důkazem jejich zcela mimořádné technické vyspělosti.'

Nadporučík předpokládal, že sít' se zajatcem musí vzbuzovat velkou pozornost, ale zdálo se, že nikdo z bytostí, pracujících kolem Dolana, si události ani nevšiml.

Nadporučík vrhl poslední pohled na přistávací plochu právě v okamžiku, kdy s ním sít' vlétla do jednoho z otvorů v Dolanovi. Zachery měl dojem, že práce na opravách postupují horečnatým tempem. Znamenalo to, že Tro Khon nemá v úmyslu zdržet se a hodlá v nejbližší době opět vyrazit směrem ke Sluneční soustavě.

Uvnitř Dolana bylo stejné přítmí, na jaké si zvykl už během letu. Chodbami se pohybovaly nějaké strašidelně vypadající bytosti, které ochotně uvolňovaly cestu síti s její obětí. Potom se před sítí otevřel další otvor a sít' vletěla do oválné místnosti asi šest metrů dlouhé a tři široké. Zachery zatím viděl jen její strop, ale cítil, že ho sít' opatrně pokládá na zem. Sevření vláken povolilo. Než však pouta docela spadla, vytáhla ta věc nadporučíkovi mikrobombu z pouzdra a teprve potom zmizela. Otvor, kterým odletěla, se za ní okamžitě uzavřel.

Nadporučík Parral se ani nepokusil místnost opustit. Věděl, že zdi se před ním nerozestoupí. Zdi i strop byly hladké, nikde

žádné přístroje, jen na podlaze byly dvě kulovité vybouleniny. Nadporučík si kladl otázku, zda je stále pozorován. Nehýbal se a poslouchal. Zdálo se, že v Dolanovi je naprosté ticho. Nebo byly zdi dokonale zvukotěsné,

Zachery vstal a opatrně si ohmatal bolavou ruku. Zřejmě mu ji Tro Khon zlomil, když mu z ní vyrazil zbraň. Musel, si přiznat, že toho s ní mnoho nenadělá. Bylo ještě štěstí, že mu Strážce Času neprorazil také ochranný oděv.

„Oleku, slyšíte mě?“ zakřičel. Podle očekávání nedostal žádnou odpověď. Když se však otočil, spatřil vprostřed místnosti nějaké mihotání a hned nato se před jeho očima zhmotnily tři známé postavy.

„Plukovník Redhorse, Kakuta a Lloyd!“ vyrazil ze sebe nadporučík, zapomněl na bolest a vrhl se ke svým druhům.

7.

Od Dolanova přistání a útěku čtyř Pozemšťanů se Olek choval klidně. Odclonil své vědomí od ostatních vykonavatelů a čekal, až ho Tro Khon vymění za jiného navigátora. Zatím se však nic nedělo, ačkoliv od přistání uplynulo již několik hodin. Olekovo vědomí vnímalo hektický ruch: po celé lodi pracovali opraváři. Výměna navigátora měla patrně být dovršením oprav. Potom bude Tro Khon opět moci vytáhnout do boje proti lidstvu.

Olek si plně uvědomoval svou bezmoc: Mohl by se sice pokusit sabotovat opravářské práce, ale to by musel otevřít své vědomí. Ale ostatní účastníci společenství dali jasně najevo, že stojí na Tro Khonově straně. Z praktického hlediska bylo lhostejné, zda to dělají z přesvědčení nebo ze strachu. Rozhodující bylo to, že s jejich pomocí počítat nemohl. Jakmile by tedy podnikl něco proti Dolanovi, musel počítat s tím, že jeho tělo bude vytaženo z místnosti odpočinku a zničeno. To by byl Olekův konec. Pokud se však choval klidně existovala aspoň teoretická šance, že se mu naskytne nějaká příležitost efektivně zasáhnout proti Dolanovi.

Olekovo vědomí se již vzpamatovalo ze Šoku, který mu

způsobilo pochopení všech událostí od 22. prosince předešlého roku.

Také pochopil, že bylo nesmyslné trápit se výčitkami. Za daných okolností těžko mohl jednat jinak. Převládla v něm touha po pomstě. Věděl, že za jeho situaci může především neuvěřitelná tvrdohlavost Strážců času, kteří nechtěli uznat nevinu Pozemšťanů a stále usilovali o potrestání údajných narušitelů času.

„Oleku!“ Telepatické volání ho takřka vyděsilo. „Rozumíte mi? Jsem Felímer Lloyd. Plukovník Redhorse, Kakuta, Parral a já jsme opět v Dolanovi. Jsme v malé místnosti o níž nevíme, ve které Části Dolana je. Můžete se se mnou spojit? Musíme počítat s tím, že brzy budeme napadeni bytostmi, které pracují poblíž.“

První Olekova myšlenka byla: „Past!“

„To není past, nadporučíku!“ dolehly vtom k němu opět Lloydovy myšlenky. „Spojte se se mnou.“

„Rozumím vám,“ odpověděl opatrně Olek. „Jak je možné, že jste se dostali opět do Dolana?“

„Vysvětlování by bylo příliš dlouhé,“ odpověděl Lloyd.

„Dověděli jsme se, že Tro Khon má k dispozici obrovskou sílu, se kterou hodlá vtrhnout do Sluneční soustavy. Do té doby musíme zmizet. Chtěli jsme zničit nejdůležitější zařízení arzenálu, ale je to nemožné. Všude je spousta různých bytostí a všechny na nás pořádají hon.“

Olek chvíli přemýšlel. Už nepochyboval, že ten, kdo s ním navázal spojení, je skutečně Fellmer Lloyd. Nebylo však možné vyloučit, že byl k tomu donucen Tro Khonem, aby vylákal jeho vědomí z dobrovolné izolace. Nakonec se však Olek rozhodl všechno risknout a věřit Lloydovi.

„Co mám udělat?“ zeptal se.

„Musíte nám pomoci,“ odpověděl mu

taní. „Zjistěte, kde se teď vlastně nachází: mé a ukažte nám cestu do Dolanovy centrály. Zničíme ji.“

„Izoloval jsem se od ostatních vykonavatelů," oznámil zoufalý Olek. „Když teď začnu jednat, budu muset otevřít své vědomí ostatním. Tro Khon a jeho pomocníci se okamžitě dovědí, co se tu děje."

Nyní musel čekat na odpověď Olek. Bylo mu jasné, že se Lloyd radí s ostatními. Navigátor také horečnatě přemýšlel. Musela přece existovat nějaká možnost pomoci čtveřici Pozemšťanů aniž by se o tom ostatní vykonavatelé dověděli.

„Můžeme vám pouze doporučit, abyste ha ostatní vykonavatele zaútočil," ozval se konečně Lloyd. „Snad to ostatní členy společenství tak překvapí, že budou nějaký čas v šoku."

„Takový šok by dlouho netrval," namítl Olek. „Můžeme být rádi, že vykonavatelé zatím podřimují a dosud vás neobjevili."

„Přesto by vaše intervence byla pro nás určitým přínosem," naléhal Lloyd. „Zkuste to, Oleku. I pro vás je to jediná Šance jak získat zpět své tělo."

„Dobrá," souhlasil Olek. „Teď mě nerušte. Ozvu se znovu, až bude po všem." Lloyd poslechl, ale Olek nezahájil útok na společenství hned. Nejdříve si musel všechno důkladně promyslet. I malá chyba mohla zhatit jeho záměr. Nezbude moci zjistit, kde vlastně Pozemšťané jsou, musí ostatní obsahy vědomí dostat pod kontrolu. U Druhého neočekává! žádné potíže, protože ten byl náchylný s Olekem spolupracovat. Naopak u analytika bylo třeba počítat s tvrdšíjním odporem. U dalších bylo těžké odhadnout jejich reakci.

Olek myslel na své tělo, uložené v místnosti klidu. Chce-li ho dostat zpátky, musí

začít jednat. Doufal, že ostatní svou nečekanou aktivitou zaskočí.

Zmobilizoval veškeré síly, které jeho vědomí bylo schopno vyzářovat, a znovu se zapojil do společenství.

Red horše neklidně přecházel sem a tam. „Trvá to dlouho, něco nevyšlo," řekl.

Fellmer Lloyd, který fixoval Parralovi zlomenou ruku do

provizorních dlah, vzhlédl „Chcete abych opět navázal spojení s Olekem?" zeptal se.

„Ne," odpověděl plukovník. „Ještě počkáme, vždyť Olek slíbil, že se ohlásí, až dostane společenství pod kontrolu."

Lloyd náhle vyskočil.

„Co se děje, ozval se Olek?" zeptal se Redhorse.

„Ne, plukovníku, ale objevili nás," oznámil telepat. „V chodbě je několik ozbrojených bytostí a chystají se sem vtrhnout, vnímám jejich nepřátelské úmysly."

„Kolik času nám zbývá?" chtěl vědět Kakuta.

„Vyrozuměl jsem, že postupují velmi opatrně, aby nenarušili práce v Dolanovi."

„Kolik jich je?" zeptal se Redhorse.

„Deset, na nás až moc," zněla odpověď.

„Připravíme se," řekl plukovník a bezděky se podíval na Parralovu zlomenou ruku. „Doufám, že se Olek ozve ještě než sem vtrhnou."

Čas však plynul, ozbrojenci byli stále blíž a Olek se neozýval... Olekův útok zastihl ostatní vykonavatele a Dolana zcela nepřipravené. Když

Olek vycítil, že může bez námahy proniknout do funkčních oblastí jiných vykonavatelů a kontrolovat je, nemilosrdně je donutil se stáhnout. Pouze Dolan se bránil. Tentokrát mu jeho primitivismus dobře posloužil. Když však pochopil, že se ostatní podrobili novému vládci, vzdal se také.

Olek se z toho příliš neradoval, věděl, že získal jen krátkou časovou prodlevu. Brzy se vykonavatelé vzpamatují a vzeprou se mu.

„Lloyde!"

„Konečně!" Olekovi se zdálo, že přímo vidí rozradostněný mutantův obličej.

„Kontroluji společenství a už vím, kde jste."

„Potom víte také, že sem míří skupina ozbrojenců," řekl Lloyd.

„Zasáhněte dříve než bude pozdě."

„Musíte proniknout do centrály," vyzval je Olek. „S útočníky si musíte poradit sami. Mám dost co dělat s tím, abych s Dolanem odstartoval."

„Cože?" vykřikl v myšlenkách Lloyd.

„Startuji s Dolanem," rozhodně sdělil Olek.

„To nesmíte! Musím promluvit s Redhorseem. Kam vlastně chcete letět s tou věcí?"

„Opustíme paratronovou bublinu," trval na svém Olek.

„A to si myslíte, že nám Strážci času ochotně otevrou průlet?" zeptal se Lloyd. „Vybuchneme, jakmile se dotkneme pláště bubliny."

„A zároveň by vybuchl celý arzenál," odpověděl Olek. „To Strážci času nepřipustí."

„Nedělejte nic, dokud se neporadíme," varoval ho Lloyd. „Váš plán se mi zdá neproveditelný."

„Už jsem se rozhodl," odpověděl Olek.

„Vím, co mám dělat. Přesuňte se do centrály. Možná mi odtud budete moci pomáhat."

„Chcete, abychom vám pomohli řídit tohle monstrum?"

„Ano," bez váhání potvrdil Olek.

Lloyd to jednoznačně odmítl, ale Olek si s tím Hlavu nelámал. Věděl, že útěk s Dolanem je jejich jediná šance a že nesmí ztratit ani vteřinu, protože se Tro Khon každým okamžikem doví o událostech v Dolanovi a zasáhne.

„Musel se zbláznit!" vyrazil ze sebe Lloyd. „Chce, abychom pronikli do centrály, ale ne abychom ji zničili, ale abychom nad ní převzali kontrolu."

Redhorsovy tmavé oči se rozšířily: „To nezní jako bláznovství. Nadporučíkovi se rozhodně podařilo převzít kontrolu nad společenstvím. Nevíme, jak dlouho se mu ji podaří udržet, musíme si tudíž pospíšet," řekl plukovník.

„A co se stane, když Olek s Dolanem skutečně odstartuje?" chtěl vedet Lloyd.

„On odstartuje," řekl Redhorse a díval se na otvor, který se

před nimi otevíral ve zdi. „Nesmíme ztrácet čas. Musíme do centrály. Dovede nás tam, a pak uvidíme.”

Zachery nechápal, proč plukovník tak rychle přistoupil na Olekův návrh. Nevěděli přece, v jaké situaci Olek je a zda nepodléhá ostatním členům společenství a oni nemají být oklamáni. I kdyby však Olek skutečně opanoval společenství, nadporučík nechápal, proč by s Dolanem měli odstartovat.

Je Olek sám schopen řídit tuto živou loď? Parralovy pochyby o proveditelnosti Olekova plánu neustále vzrůstaly. Kam chce letět. Přece si nemůže myslet, že se mu podaří uniknout z paratronové bubliny. I kdyby, tím přece nebudou zachráněni, stanou se zajatci cizí dimenze.

„Kupředu, nadporučíku!” rozkázal plukovník. „Nechtě už toho snění.”

Parral se rozhodl, že bude důvěřovat Redhorsovi, jistě se rozhodl správně, Í když on to nechápe.

„Cizí impulsy před námi,” hlásil Lloyd, když už byli v chodbě. „Dál nemůžeme.”

Redhorse pokynul ostatním, aby zůstali stát a sám výtah! zbraň. Před nimi se objevila bytost podobná sudu, která zabírala skoro celou šířku chodby.

„Smith!” vykřikl překvapeně Kakuta.

Bytost vypadala skutečně jako Smith, ale Redhorse pochyboval, že je to stejný jedinec, se kterým už měli co dělat. Bytost se zastavila a překvapeně na ně zírala.

„Pronásledovatelé se rychle blíží,” upozornil Lloyd,

„Proč ho nezastřelíte?” zeptal se nadporučík.

„Když to nevíte, nemá smysl vám to vysvětlovat,” odpověděl klidně Redhorse. Parral zrudl. Smith neměl zbraň a ani Pozemšťany nenapadl, pouze jim 'stál v cestě. Byla by to sprostá vražda.

„Promiňte, pane,” zamumlal Parral zahanbeně.

Redhorse vykročil. Bytost vydala ze sebe jakési rozčilené zavržení. „Zmizni,” řekl plukovník a udělal několik posunků,

které naznačovaly, že má ustoupit.

Smith vydával poděšené zvuky, ale nehýbal se z místa.

Redhorse vystřelil do vzduchu a konečně dosáhl svého. Bytost se rozběhla takovou rychlostí, jakou by od ní nikdo nečekal. Muži pokračovali dál chodbou, dokud

se před nimi neobjevil další otvor. Vedl do místnosti, v níž bylo mnoho strojů vyrůstajících z podlahy. Jejich účel Redhorse nedokázal určit.

Byli ještě stále v této strojovně, když se Dolan začal chvět. „Co se děje?“ zeptal se teleportér.

„Předpokládám, že se Olek pokouší s Dolanem odstartovat,“ klidně odpověděl Redhorse. „Je čas, abychom se dostali do centrály. Kde jsou pronásledovatelé, Lloyde?“

„Zastavili se,“ oznámil telepat. „Znepokojilo je Dolanovo chvění.“

Redhorse se usmál. Dovedl si představit, že pozemní obsluha propadla panice, když si uvědomila, že loď bez zjevné příčiny začíná startovat s nimi na palubě.

Vtom se ve zdi objevil další průchod. „Kupředu! Teď můžeme získat náskok. Centrála je nyní pro nás nejbezpečnější místo a navíc odtud můžeme Olekovi pomoci,“ zavelel Redhorse.

Plukovník, následován oběma mutanty pronikl úzkým otvorem, ale Parrala tkáň, tvořící stěny, sevřela v okamžiku, kdy hlava, zlomená ruka a jedna noha byla na druhé straně, zbytek ještě ve strojovně.

„Nemohu dál, pane!“ zaječel zoufale nadporučík.

Plukovník se mu pokusil pomoci, ale bezvýsledně. Sevření bylo stále pevnější. „Už sotva... dýchám,“ vyražel ze sebe Zachéry.

„Zavolejte Oleka a sdělte mu, co se stalo, Lloyde!“ rozkázal Redhorse.

„Olek neodpovídá!“ vykřikl telepat.

Redhorse vytáhl zbraň a zamířil na stěnu. „Žádný strach, my vás z toho vysekáme,“ prohodil k nadporučíkovi.

Zed' nevzdorovala dlouho a nadporučík
za chvíli doslova vypadl z těsného sevření.

„Smůla se vám lepí na paty, co?“ poznamenal plukovník a poklepal mladému důstojníkovi na rameno. „Pojďte, musíme si pospíšet.“

„Musíme už byl v těsné blízkosti centrály,“ soudil Lloyd.

„Tam se otevírá další průchod!“ vykřikl Kakuta a ukázal na místo ve zdi, kterým otřásaly jakési křeče.

„Tentokrát půjdete jako první,“ řekl Parralovi Redhorse, když viděl jak nadporučík pobledl. Zachery mu byl vděčný za toto povzbuzení.

Sotva Parral uviděl místnost, do které vstoupil, pochopil, zeje to centrála. Byla tu celá řada obrazovek, ale pouze jedna byla zapnutá. Před ní stálo podivně tvarované křeslo, které bylo pro člověka příliš velké. Odsud Strážce času řídil svou loď.

„Jsme v centrále,“ uslyšel Redhorsův hlas. „Dávejte pozor na obrazovku.“

Zachery otočil hlavu. Postavy a vozidla na přistávací ploše, které na obrazovce spatřil, jako by se stále zmenšovaly. Nadporučík pochopil, že Dolan se odpoutal od země a stoupá.

8.

Tro Khonovi trvalo jen několik vteřin než dorazil na pozorovatelnu ve věži. Poplachový signál jesle ani nedozněl. Vykřikl, když spatřil na obrazovce, co se na přistávací ploše děje. Dolan se odpoutal od přistávací plochy a vznášel se ve výšce asi třiceti metrů. Vozidla ujížděla od místa startu a mechanici vyskakovali ze stále ještě otevřených otvorů.

Pro tuto událost existovalo jen jediné vysvětlení. Olek nastartoval Dolana.

Tro Khon navázal rádiové spojení s náčelníkem opravářského týmu. Na obrazovce se objevil Lonclarerův inteligentní obličej. Muž byl zřejmě zmatený a to Tro Khona popudilo ještě víc.

„Jak se to mohlo stát?“ rozkřikl se. „Dolan musí okamžitě zpátky. Vydejte rozkaz dimostřelcům na palubě, že musí

okamžitě zničit čtyři Pozemšťany a zlikvidovat Olekovo tělo." Lonclarer trochu ucouvl, takže byla vidět celá jeho postava. Byl štíhlý, měl šest paží a válcovité nohy. Velké oči se na Tro Khona dívaly smutně.

„Na palubě žádní dimostřelci nejsou," konstatoval.

„Cože?" zařval Tro Khon. „Výslovně jsem rozkázal, aby tam byli vysláni čtyři dimostřelci."

„Ten rozkaz jsem ignoroval," přiznal Braterask. „Považoval jsem toto opatření za přehnané. Musíte uznat, že to není má vina, že se čtyři cizinci vrátili do lodi. Byli přece..."

„To stačí!" přerušil ho Tro Khon. „Svou neschopností jste se sám odsoudil ke ztrátě života. Kdo je ještě na palubě?"

„Tucet mechaniků a dva nebo tři uklízeči," odpověděl Lonclarer zdrceně.

„Ti nepředstavují pro Pozemšťany žádné nebezpečí," konstatoval trpce Tro Khon.

„Co máme dělat?" zeptal se náčelník opravářů. „Máme Dolana sestřelit?"

„Zbláznil jste se?" Tro Khonovi až přeskakoval hlas rozčilením. „Zakazuji vám udílet jakékoli rozkazy a předpokládám, že po skončení této rozmluvy spácháte sebevraždu. Jinak vás budu nucen potrestat."

„Ušetřím vás té námahy," oznámil klidně Lonclarer.

Tro Khon videi na obrazovce jak Braterask vytáhl zbraň a zastřelil se. Tro Khon pak zaměřil svou pozornost opět na Dolana. Stiskl nějakou páku a netrpělivě čekal až se ve střeše věže otevře Čtvercový otvor. Potom zapnul svůj létací přístroj a nejvyšší rychlostí vyletěl z pozorovatelný. Když se vznášel nad věží, viděl pod sebou letícího Dolana.

Zapnul přístroj na zápěstí, pomocí kterého komunikoval s vykonavateli. Doufal, že se mu podaří navázat spojení s Olekem.

„První, slyšíte mě?" zvolal velitelským tónem.

Odpověď dostal okamžitě. Zaznívala z ní vítězosláva bytosti,

které se podařilo osvobodit se ze jha otroctví, uhájit svůj život i svobodu.

„Slyším vás, Tro Khone.“

„Okamžitě přistaňte!“ rozkázal Strážce času. „Dávám vám deset vteřin, potom zahájím na Dolana palbu.“

Odpověď nedostal. Blížil se k Dolanovi a přemýšlel, zda by se měl pokusit vniknout do Dolana násilím. To by mohlo přimět Oleka k zoufalému činu, kterým by ohrozil celý arzenál.

„Ještě pět vteřin,“ řekl Tro Khon.

„Zklamal jste mě,“ řek! pohrdavě Olek. „Cekal jsem, že aspoň uděláte férovou nabídku, ale vy mi vyhrožujete, ačkoliv víte, že mám všechny trumfy v rukou. Ultimátum dávám já vám. Otevřete strukturní trhlinu a my opustíme arzenál.“

„Vy přece víte, že paratronová bublina je řízena pozitronikou,“ namítl Tro Khon. „Jen ona rozhoduje, kdo může bublinu opustit.“

„Dobře, přenechám tedy rozhodnutí pozitronice,“ odpověděl klidně Olek.

„To nemůžete udělat!“ vykřikl Tro Khon a teprve potom si uvědomil, že prozradil v jak nevýhodné vyjednávači pozici je a pokusil se to napravit. „Dolan vybuchne, jakmile zamíříte k vnějšímu obalu paratronové bubliny.“

„Ne, pokud se před námi otevře průchod,“ Olek na to.

„Pozitronika vás nenechá uniknout,“ věstil Strážce času.

„Možná,“ řekl Olek. „Přesto teď zamířím k vnějšímu plášti. Pokud Dolan vybuchne, bude stabilita paratronové bubliny natolik narušena, že dojde ke zničení celého arzenálu.“

„Zastavte Dolana a můžeme začít vyjednávat, slibuji vám, že vaše tělo nebude zničeno,“ změnil taktiku Tro Khon, který věděl, že má Olek pravdu.

„Nemáme o čem jednat, Tro Khone,“ prohlásil navigátor.

Tro Khon pochopil, že ho Pozemšťan přelstil. Přelstil přímo v arzenálu Strážců času! Zasténá!.

„Obrátím se na ostatní vykonavatele a poštvu je proti vám,“

pokusil se vyhrožovat.

„To nemusíte, pokusili se o odpor, ale už jsem Dolana ovládl natolik, že ho mohu řídit," informoval ho klidně Olek.

„Zničte ho!" zaječel Tro Khon. „Zničte ho dřív, než se přiblíží k vnějšímu plášti."

Jeho výzva se však minula účinkem a on musel v bezmocném vzteku sledovat jak Dolan pokračuje v Setu stanoveným kurzem. Nezbyvalo mu než letět zpátky ke kontrolní věži a Čekat na rozhodnutí pozitroniky, která byla řízena neomylnou První vibrační mocí. Třeba se rozhodne arzenál obětovat. Je však pozitronika naprogramovaná i na lakový neuvěřitelný případ?

Nikdo z ostatních Strážců času se ještě neprobudil a Tro Khon se němči ani s kým poradit. Mohl jen čekat s pohledem upřeným na obrazovku. Pozemšťané nad ním opět zvítězili.

Lloyd informoval ostatní o rozhovoru mezi Tro Khonem a Olekem. Nyní tedy věděli, že jejich životy závisí na rozhodnutí centrální pozitroniky arzenálu. Dolan se blížil k plášti paratronové bubliny, ale po strukturní trhlině nebylo ani stopy.

„Obávám se, že pozitronika nechá dojít výbuchu," řekl Lloyd. „Neměli bychom vyzvat Oleka, aby upustil od svého Šíleného záměru?"

„Ne," řekl rozhodně Redhorse.

Zachery chtěl vyzvat velitele, aby své rozhodnutí změnil, ale selhal mu hlas. Nešlo jen o plukovníka, také Olek by své rozhodnutí sotva změnil.

„Nevěřím, že budeme mít štěstí. Nemám se pokusit s vámi teleportovat, plukovníku?" navrhl Kakuta.

„Já zůstanu na palubě," odpověděl Redhorse. „Lloyd a Parral se mohou teleportovat s vámi, pokud chtějí."

Kakuta se podíval na Lloyda, ale ten energicky zavrtěl hlavou. Zachery by se rád teleportoval, ale když se Kakuta na něj jodíval, jen svěsil hlavu.

„Zůstaneme všichni, plukovníku," oznámí Kakuta.

„Zeptejte se Oleka, jak hodnotí naše Šance," rozkázal

Redhorse.

„Nevěří, že se nám únik podaří." oznámil po chvílce Lloyd.
„Má však za to, že zničením arzenálu prokážeme lidstvu obrovskou službu."

A vtom se před Dolanem rozevřel rudý
jícen a živoucí loď vyletěla do hyperprostoru.

„Jsme venku," konstatoval Redhorse s takovým klidem, jako kdyby to byla naprostá samozřejmost.

„Ohlásil se Olek," oznámil Lloyd. „Ztratí! kontrolu nad vykonavateli."

Radost tedy netrvala dlouho. Co se stane, když Olek podlehne v zápase se společenstvím?

9.

Thigpen, první důstojník bitevního křižníku WYOMING, viděl, jak se Dolan opět objevil po 12 hodinách a 23 minutách v normálním prostoru. Podplukovník se vždy vyznačoval svým klidem, ale tentokrát vyskočil z křesla a svým křikem všechny upozornil na nečekanou událost.

„Dolan je zpátky," řekl Waringer tise. „Za chvíli se dozvíme, zda jsou Don Redhorse a jeho průvodci ještě naživu." . Dolan však kupodivu nezamířil k OLD MANOVÍ, ale pomalu se blížil k VVYOMINGU.

„Transformační dělo se zabudovaným FpF zařízením k palbě připravit!" zavelel podplukovník.

„Povel k palbě zatím rozhodně nedávejte!" řekl Bull.

„Počkáme. Dolan zatím neaktivoval žádný štít."

„Pokuste se o rádiové spojení." navrhl vědec. „Třeba se teď budeme moci se Strážci času dorozumět."

Než však tento návrh mohl být uskutečněn, zhmotnil se v centrále W YOMINGU Tako Kakuta. Teleportér sotva stál na nohou únavou a okamžitě klesl do nejbližšího křesla.

„Ostatní... se vznášejí v prostoru," vyrazil ze sebe, když mu dva důstojníci sundali přilbu. „Opustili jsme Dolana... otvory. Nebezpečí nehrozí,.. Strážci času na palubě nejsou... Olek

převzal... loď.

Musíme Redhorse a ostatní... přitáhnout vodícími paprsky... už jsem neměl dost sil."

Thigpen začal okamžitě jednat. Čtyři těla v prostoru byla brzy objevena.

„Čtvrté tělo je Olekovo. Spinoza s námi není," řekl Kakula.

„Olekovo?" podivil se Bull.

„Vysvětlím to později," zašeptal vysílený Kakuta. •

Za deset minut byli Redhorse, Lloyd, Parral a jakoby mumifikované Olekovo tělo na palubě.

„Ten muž je mrtvý, už mu nemůžeme pomoci," řekl Waringer, když si tělo prohlédl.

„Počkejte ještě, Olek si zaslouží šanci," rychle zasáhl Redhorse. „Jeho vědomí je na palubě Dolana. Loď každým okamžikem vybuchne a existuje možnost, že se v tom okamžiku vrátí do svého těla."

Potom plukovník informoval přítomné o událostech, které zažili, a o svých poznatcích.

„Deset tisíc Strážců času," opakoval nevěřicně maršál Bull.

„Rád bych referoval o povzbudivějších skutečnostech," poznamenal Redhorse.

„Dolan explodoval!" vykřikl podplukovník. V příštím okamžiku by! už jen shluk plynů, připomínající chvost komety, dokladem existence té umělé bytosti.

Redhorse se naklonil nad Olekovým tělem. Do obličeje se pomalu začala vracet barva a zanedlouho se projevíly první nervové reflexy. Plukovník se narovnal: „Tento muž bude žít," řekl.

Bull popadl Redhorse za paži a odtáhl ho stranou. „Myslíte, že se nám podaří uzavřít mír se Strážcema času dřív, než nás rozmáčknou jako mouchu?" zeptal se sklíčeně.

„Mír bez otroctví, tak to říkali mí předkové, když zapalovali dýmku míru," odpověděl Don Redhorse. „To je jediný mír, který může být trvalý."

William Voltz

V ARZENÁLU GIGANTŮ

Vychází v edici Perry Rhodan, sv. 334, ISSN 121279900

Z německého originálu Im Arsenal der Giganten, vydaného nakladatelstvím Arthur Moewig Verlag v Mnichově roku 1971, přeložil Jan Rada. Vydal jako svou čtyřtisící sto dvacátou šestou publikaci IŽ, s. r. o., Václavské náměstí 36, Praha 1, roku 2001. IČO 60 19 82 57. Odpovědná redaktorka Jolana Čermáková. Výtvarný redaktor Petra Jodasová. Sazbu zhotovilo grafické studio Tanga, s. r. o., Václavské náměstí 36, Praha 1. Vytiskla Česká typografie, a. s., Dolnoměcholupská 999, Praha 10, Hostivař. Vydání první. Tematická skupina 13/34.